

Utorak, 31. avgust 2004.
Uvodna reč Odbrane
Otvorena sednica
Optuženi je pristupio Sudu
Početak u 9.02 h

Molim ustanite. Međunarodni krivični sud za bivšu Jugoslaviju zaseda. Izvolite, sedite

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, možete da počnete sa izlaganjem svoje uvodne reči.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Robinson (Robinson), meni za uvodno izlaganje bi bio potreban i sutrašnji dan. Napominjem da je druga strana imala tri dana, pa očekujem da budete tako ljubazni da mi omogućite da imam na raspolaganju i danas i sutra. Mogu li sada da počnem?

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, ovo je treći put da izlažete svoju uvodnu reč. Vi ste je već izlagali kao odgovor na uvodnu reč Tužilaštva. Za kosovski deo ovoga Predmeta ste dobili osam sati, odnosno dva dana. Isto tako, odgovarajući na uvodnu reč za bosansko-hrvatski deo optužnice, dobili ste tri i po sata. Ovo vam je treći put. Izvolite, nastavite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Robinson, vi ste, upravo vi lično rekli da ja imam pravo i na izjavu i na uvodnu reč. Ono što sam ja imao su bile moje izjave, a ne uvodna reč. Dakle mislim da to treba da imate u vidu, da jednostavno razmotrite ovaj moj zahtev da mi date još jedno dodatno vreme.

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, nastavite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Hvala, gospodine Robinson. U međunarodnoj javnosti, veoma dugo i sa jasnim političkim namerama, stvarana je jedna neistinita, iskrivljena slika o događajima na prostoru nekadašnje Jugoslavije. Ove optužbe predstavljaju beskrupuloznu manipulaciju laži, sakaćenja prava, poraza morala i jedno krajnje neodgovorno prekrajanje istorije. Sve je postavljeno na glavu da bi se stvarni nosioci odgovornosti za tragične događaje zaštitili od odgovornosti i da bi se tumačenjem tih događaja izveli pogrešni sudovi i zaključci o priridi i pozadini rata protiv Jugoslavije. Ima jedna fundamentalna istorijska činjenica od koje se mora poći u razumevanju događaja iz koje je proizašlo sve šta se događalo na tlu Jugoslavije od 1991. godine do danas, a to je nasilno razaranje jedne evropske države, Jugoslavije koja je proizašla iz državnosti Srbije, jedine saveznice demokratskog sveta na tim prostorima u poslednja dva veka. Nesumnjivo je da će ta fundamentalna istorijska činjenica dati pečat evropskoj istoriji u vremenu koje dolazi. Razorena je jedna multietnička, multikulturalna, multikonfesionalna država koja je imala svoj istorijski i međunarodno pravni legitimitet da bi na njenoj teritoriji, po diktatu Nemačke (Germany) i Vatikana (Vatican), potpomognutih Sjedinjenim državama (United States of America) i Evropskom zajednicom (European Community) bile stvorene čiste nacionalne mini države. Razorena je država osnivač svih univerzalnih međunarodnih organizacija, od prve Poštanske unije (Universal Postal Union) 1874. godine, preko Društva naroda (League of Nations), Međunarodne organizacije rada (International Labor Organization), Ujedinjenih nacija (United Nations), Svetske banke (World Bank), Monetarnog fonda (IMF, International Monetary Fund) i svih ostalih specijalizovanih agencija Ujedinjenih nacija, pa do Organizacije za evropsku bezbednost i saradnju (OSCE, Organization for Security and Cooperation in Europe), čijom se zaslugom dogodila katastrofa, razaranje suverene države, što po Nirnberškim principima (The Nuremberg Principles) predstavlja najteži međunarodni zločin, zločin protiv mira, čijom se zaslugom dogodio rat u kome je poginulo na desetine hiljada civila, osakaćeno na stotine hiljada, prognano i izbeglo više od milion ljudi, najvećim delom Srba, a

materijalna šteta praktično neprocenjiva i penje se na stotine milijardi dolara, o ekološkoj katastrofi da i ne govorim. Međunarodna javnost moraće da se suoči sa istinom, a problem odgovornosti je utoliko teži što nije razorena samo jedna država, razoren je pravni sistem Ujedinjenih nacija, razoren je korpus moralnih načela na kojima je počivala svetska civilizacija. Uz to, nikada u istoriji nestanka jedne države nije bio slučajnost. Oficijalna retorika za zbivanja na tlu Jugoslavije od početka izbijanja krize do danas, pružeta i od ovog takozvanog Tužilaštva pada u vodu pred golim činjenicama. Problem je u tome što se Jugoslavija nije raspala niti volšebno nestala, kako je to pokušao da objasni gospodin Robert Badinter (Robert Badinter), pribegavajući nekoj vrsti pravne metafizike. Ta država razorena je planski, nasilno i ratom koji se i nadalje vodi, u kome je počinjena serija ratnih zločina. Ugledni američki teoretičar Stiven Džon Stidmen (Stephen John Steedman), umesno je primetio 1993. godine u časopisu "Forin afers" (Foreign Affairs), da u početku rata, citiram: "Nije bilo Slovenije ili neke druge države, postojala je samo država Jugoslavija", završen citat, pa se, logično, u pravnoj analizi mora poći od te činjenice. Jugoslavija na čijem se čelu u tom najkritičnijem periodu nalazio predstavnik Hrvatske, Stjepan Mesić, predsednik Vlade, takođe iz Hrvatske, Ante Marković, ministar spoljnih poslova, takođe iz Hrvatske, Budimir Lončar. U celom vojnom vrhu, o čemu smo ovde mogli da se informišemo, od 16 glavnih generala samo dva su bili Srbi, većinom Hrvati, Slovenci i druge nacionalnosti. Ta je država raspolagala snažnom i organizovanom silom koja je bila u mogućnosti da kontroliše sukob i spreči katastrofu. Ta vlast prepustila je teren paravojnim formacijama, švercerima oružja, kriminalcima, pa i narko mafiji, kada se ima u vidu kraj celog tog procesa na Kosovu, ali ta vlast delovala je sinhronizovano sa Evropskom zajednicom, posebno sa Nemačkom i Vatikanom. Još krajem juna 1991. godine Evropska zajednica zahtevala je zatvaranje legitimne vojske u kasarne, uzdržavanje od bilo kakve akcije, dakle dobrovoljno pretvaranje vojske u zatočenike u sopstvenoj zemlji, što je sasvim logično otvaralo prostor za dejstvo paravojnih snaga secesije. Oružana dejstva otpočela su secesijom

Slovenije 1991. godine koja je bila praćena oružanim akcijama. Juna 1991. godine slovenačke paravojne snage, bez ikakvog povoda, mučki su poubijale vojnike JNA koji su obezbeđivali granicu prema Mađarskoj (Hungary) i Italiji (Italy) i preuzele graničnu kontrolu. Sa stanovišta Ustava Jugoslavije, Povelje Ujedinjenih nacija (Charter of the United Nations), opštih pravnih principa priznatih od civilizovanih nacija, u pitanju je školski primer oružane pobune protiv države što državi nalaže preduzimanje svih raspoloživih mera u cilju uspostavljanja reda. A znamo da je, postupajući po naređenju saveznog premijera Ante Markovića, komandant Pete armije, Slovenac, general Konrad Kolšek, obavestio Vladu Slovenije da će Jugoslovenska narodna armija povratiti kontrolu na graničnim linijama i da će zadatak biti izvršen. Slovenačko rukovodstvo, umesto da omogući mirno sprovođenje odluka saveznih vlasti, reklo je da prihvata izazov i da će se suprotstaviti silom što je i uradilo. Paravojnim jedinicama koje su tada brojale 36.000 boraca, ilegalno naoružanih, Slovenija je krenula u ofanzivu. Svi su oni dobro znali da Jugoslovenska narodna armija, vaspitavana u duhu bratstva i jedinstva, neće da puca u Slovence koje smatra svojim građanima. Tako da je, u stvari, ubijanje vojnika JNA predstavljalo običan i smišljen zločin, a ne nikakav rat. Izvršeni su teški ratni zločini, a nisu bile pošteđene čak ni vojno zdravstvene ustanove. Trojka Evropske zajednice obišla je teren i opisala dramatičnu situaciju. Spisak zločina je dug, a postoji i filmski materijal o zločinima slovenačkih paravojnih snaga koga je snimila austrijska kompanija. Zbog vremena koje mi dajete, odnosno ne dajete, ja nemam mogućnosti da te trake puštam sad, ali ću iskoristiti svedočenje određenih svedoka da se one pokažu. Evropski parlament (European Parliament) je usvojio 10. jula 1991. godine rezoluciju kojom je osudio ne pobunjeničku stranu, ne secesioniste, nego legalnu silu, Jugoslovensku narodnu armiju. Izvršena je inverzija zločinca i žrtve, što su američki i svetski mediji svestrano podržali, stavili se u službu rata i postali njegovo pogonsko gorivo. Ovo naglašavam, jer je zamena teza u odnosu na zbivanja na tlu Jugoslavije, postala od toga doba formula obilato korišćena u daljem procesu razbijanja Jugoslavije. U Hrvatskoj, zločini nad Srbima

otpočeli su čak ranije, pre objave secesije, istim metodama, u istim krajevima gde je otpočeo genocid nad srpskim narodom 1941. godine od strane ustaških jedinica u takozvanoj Nezavisnoj Državi Hrvatskoj. Svetski eksperti koji su proučavali genocid koji se dogodio u razno vreme i u različitim delovima sveta, naprimer Leo Kuper (Leo Cooper), Peter Drost (Peter Drost), Ted Gurc (Ted Gertz), Luis Horovic (Louis Horowitz), Džordž Krem (George Cram) i tako dalje, došli su do zaključka da se genocid nad jednim narodom može dogoditi samo jedan put. Svaki drugi pokušaj pretvara se u građanski rat. Ta teza našla je svoju potvrdu u Hrvatskoj. Genocid nad Srbima u Hrvatskoj 1941. godine otpočeo je pravljjenjem spiskova i pozivom grupa radi davanja obaveštenja, a umesto davanja obaveštenja Srbi su ubijani ili odvođeni u logor. Ovoga puta, na slične pozive i slične postupke Srbi su odgovorili otporom, osetivši se teško izmanipulisanim od strane političara koji su, koliko juče, branili ideale bratstva i jedinstva, a tada pozivaju na rat u ime nacionalnih ideala. U nešto prepakovanoj ambalaži bile su u optičaju stare ustaške formule, ustaški simboli, a kroz na brzinu izmenjene zakone, Srbi su izgubili status konstitutivnog naroda. Bez ikakvog naloga spolja, bez podrške Beograda, bez zaštite armije izolovane u kasarnama, Srbi u Krajinu bili su spremni da prihvate rizik smrti kroz borbu, ali ne i novi genocid. Davno pre secesije 1991. godine u Hrvatskoj su operisale naoružane grupe, takozvane "Dobrovoljne postrojbe narodne zaštite" koje su delovale u okviru HDZ-a i to pod različitim imenima: "Zebra", "Crna legija", "Vukovi Vukovara" i tako dalje. U Zagrebu je 28. maja organizovana vojna parada, dakle mesec dana pre secesije na kojoj je prikazano naoružanje prispelo pretežno iz Nemačke. Bile su to psihološke pripreme za ono šta će uslediti. Grupe hrvatskih paravojnih snaga tih dana prebačene su i u Bosnu, jer je predsednik Tuđman najavio obnovu Hrvatske sa granicama do Drine. Nakon donošenja odluke o povlačenju JNA iz Hrvatske 18. jula 1991. godine, oružana dejstva paravojnih snaga u Hrvatskoj prerasla su u frontalni rat. Od 20. jula do 4. avgusta zabeležena su 75 napada na jedinice JNA, 23 na kasarne, 13 na vazduhoplove namodernijim oružjem iz arsenala

NATO.

prevodioci: Molimo govornika da uspori. Prevodiocima je nemoguće da prate.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, prevodioci mole da govorite sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Mogli su to meni da kažu, ja nisam čuo.

SUDIJA ROBINSON: Oni su to učinili.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Dobro. Paljene su srpske kuće i od individualnih zločina nad Srbima prešlo se na masovnu likvidaciju. U kukuрузишту kod sela Jankovca, zaklano je 65 Srba. Svi su identifikovani. U selu Svinjarevu, 25 i tako dalje. Razorena su čitava sela na području Papuka i Slunja. Najmasovniji vid terora nad srpskim narodom bilo je prinudno iseljavanje čime je ispoljena najtešnja veza između 1941. i 1991. godine. Akcija je započeta u Zapadnoj Slavoniji odmah nakon pobeđe HDZ-a na izborima stvaranjem psihoze straha da bi se podstaklo stanovništvo na iseljavanje. Primenjene su različite metode, izvrgavanje ruglu srpske dece u školama, privođenje ljudi u policiju, isključivanje telefona, masovno izbacivanje Srba sa posla, miniranje kuća. Krizni štab iz Slavonske Požege doneo je naredbu 29. oktobra 1991. godine o iseljavanju Srba iz 24 sela: Oblakovac, Orjača, Slatina i tako dalje i to u roku od 48 sati. Naredba je bila obnarodovana putem radija i štampe. Oni koji su odbili da se povinuju, odvedeni su logore. Došlo je do prvog velikog egzodusa Srba sa područja Podravske Slatine i Daruvara. Od jula 1991. godine do avgusta 1992. godine etnički su očišćena 193 sela sa srpskim stanovništvom. Verodostojni dokumenti o svemu tome dostavljeni su Evropskoj zajednici. Ratna dejstva preneti su na teritoriju Bosne i Hercegovine. Ideološki temelji postavljeni su još 1970. godine objavljivanjem "Islamske deklaracije" Alije Izetbegovića kao tajnog političkog programa, a zatim, 1984. godine objavljena je knjiga istog autora pod nazivom: "Islam, između istoka i zapada", a

zatim 1990. godine ponovo objavljena "Islamska deklaracija". Poznato je da u njoj kaže "ne može biti mira i koegzistencije između islamske i neislamske vere". To se ponavlja u tim knjigama svim i mnogo puta. Na zasedanju Skupštine Bosne i Hercegovine 21. decembra 1991. godine, Izetbegović je izjavio: "Za suverenu Bosnu i Hercegovinu spreman sam žrtvovati mir". Na principima "Islamske deklaracije" izvršena je mobilizacija masa i otpočeo je građanski rat uz obilatu finansijsku pomoć koja je pristizala iz Saudi Arabije (Saudi Arabia), Irana (Iran) i drugih islamskih zemalja. Usledio je i dolazak velikog broja mudžahedina. Na VI samitu organizacije islamske konferencije održane od 9. do 12. decembra 1991. godine, dakle pre nego što se rat razbuktao i pre nego što je Bosna i Hercegovina priznata, pružena je puna podrška "braći po veri" i njihovoj borbi za integritet prve islamske države u Evropi (Europe). Ni danas Bosna i Hercegovina nema većinu muslimanskog stanovništva. Uz obilatu finansijsku pomoć odatu je priznanje Aliji Izetbegoviću. Bosna i Hercegovina bila je jedna od glavnih tema i na vanrednom ministarskom sastanku ove organizacije održanog u Džedi (Djeda), 1. i 2. decembra 1992. godine. Svoju brigu proširili su ovoga puta i na dva područja u Srbiji, na Kosovo i rašku oblast ili, kako je oni nazivaju, Sandžak. Prvi "sveti ratnici", mudžahedini, stigli su iz Avganistana (Afghanistan), Libana (Lebanon), Maroka (Morocco) i Pakistana (Pakistan), naoružani oružjem koje je CIA (Central Intelligence Agency) uputila pobunjenicima u Avganistanu. Prispela je i grupa od 400 članova Hezbolaha (Hezbollah) u Sarajevo, kao vojni instruktori. Sledeći tradiciju iz Drugog svetskog rata zajedničkog nastupa borbenih jedinica u ratu u sastavu nacističke Nemačke protiv demokratske koalicije kojoj je pripadala tadašnja Jugoslavija, dva lidera pobunjeničkih snaga, Tuđman i Izetbegović, potpisali su u Zagrebu ugovor koji predviđa, pored ostalog, da će oružane snage Hrvatskog vijeća odbrane biti deo jedinstvenih oružanih snaga Republike Bosne i Hercegovine. Usledila su izgnanstva Srba iz krajeva koje su kontrolisale muslimanske snage. Desetine hiljada je isterano iz Mostara, 2.500 iz Goražda i tako dalje. Kao i u Hrvatskoj, kako se dogodilo i u Bosnu i Hercegovinu upućeni su navodno pen-

zionisani američki oficiri kao instruktori hrvatsko-muslimanske vojske. Ratne operacije imale su svoju putanju razvoja i pomerale su se od severa ka jugu i konačno su prenete na tlo Srbije, to jest na Kosovo. Sam obrazac po kome je planirano razaranje Jugoslavije i rat protiv Jugoslavije, čija je poslednja faza Kosovo, je veoma prost. Osnovu su činile paravojne pobunjeničke snage, kriminalne grupe, teroristi, a na Kosovu i narko mafija, uz optužbe na račun legitimne sile, u vreme Slovenije i Hrvatske JNA, a kasnije u vreme Savezne Republike Jugoslavije, Vojske Jugoslavije. U otvorenoj agresiji na preostali deo Jugoslavije, to jest na Srbiju i Crnu Goru, sručeno je na desetine hiljada tona bombi, sa osiromašenim, desetine hiljada projektila sa osiromašenim uranijumom i do sada nepoznatim otrovima. Kako su to utvrdili svetski eksperti, bačeno je pet do šest puta više otrova nego na Hirošimu (Hiroshima) u agresiji protiv Jugoslavije 1999. godine izvršenoj od NATO. Umešanost zapada, pre svega Nemačke i Vatikana, bila je očita od samog početka rata. Istaknuti američki teoretičar Donald Horovic (Donald Horowitz) argumentovano je dokazao u svojoj studiji "Etnički i nacionalni konflikti" (Ethnic and National Conflicts) da nacionalni i etnički konflikti prerastaju u svoj najsiroviji oblik, rat, onda kad jedna ili obe strane zadobiju međunarodnu potporu.

prevodioci: Molimo da čitate sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: I to se upravo dogodilo na tlu Jugoslavije. Rat na ovom prostoru bio je sinhronizovana akcija secesionističkih snaga i spoljnih snaga koje su u pripremi razbuktavanja krvoprolića, masovno implantirane u Jugoslaviju. Reč je o ustaškim ekstremistima i nacistima, islamskim fundamentalistima i albanskim teroristima koje su u postojećim tenzijama imale ulogu detonatora izbijanja sukoba. A one same spoljne snage su u početnoj fazi delovale iza scene, snabdevajući secesioniste oružjem i novcem, ubacujući plaćenike u zemlju. Konačno razaranje Jugoslavije izvršeno je kroz institucionalne obmane. U Završnom aktu iz Helsinkija. (Helsinki Final Act), evropske zemlje i SAD obavezale su se da će poštovati ter-

itorijalni integritet svih država potpisnika. U skladu s tim da će se uzdržati od bilo koje akcije usmerene protiv teritorijalnog integriteta, političke nezavisnosti jedinstva bilo koje države potpisnice. To je član 4. Ti principi potvrđeni su svečano u Parizu (Paris) 1990. godine potpisivanjem Pariske povelje (Paris Declaration). Samo godinu dana posle toga, Evropska zajednica istupila je otvoreno na političku pozornicu kao udarna snaga razbijanja Jugoslavije. Na Brionima je 7. jula 1990. godine potpisana "Deklaracija o mirnom rešavanju spora između federalnih jedinica SFRJ". Pozivom na ove akte koje sam pomenuo, Evropska zajednica se obavezala da će u iznalaženju mirnog i trajnog rešenja za krizu između federalnih jedinica poštovati teritorijalni integritet Jugoslavije, od koje je, kao jedino pravno zaštićenog subjekta, dobila mandat za posredovanje. U istoriji civilizovanog sveta posrednički proces položio je od dijagnoze uzroka spora, preko postavljanja nekoliko varijanti mogućih rešenja, do navođenja koncesija sa kojima se može računati. Umesto svega toga, lord Karington (Peter Carrington) je na vanrednom sastanku Konferencije o Jugoslaviji (International Conference on the Former Yugoslavia) 18. oktobra 1991. godine, ultimativno postavio nestanak Jugoslavije kao države i subjekta međunarodnog prava bez alternative i prekrajanja prostora Jugoslavije po modelu koji je primenio Hitler (Adolf Hitler) 1941. godine. Nacističke vredosti odnele su pobedu. Pravu na razbijanje države, na secesiju dat je primat u odnosu na očuvanje države i na pravo na očuvanje države originalnog člana Ujedinjenih nacija. Paradoks je u tome što pravo na pobunu te iste države osporavaju u sopstvenoj zemlji Englezi Ircima, Španci Baskijcima, Francuzi Korzikancima i tako dalje, a nije na odmet podsetiti da u vreme kad su se srpski borci zajedno sa savezničkim snagama borili u Drugom svetskom ratu, da su tada trupe takozvane Nezavisne Države Hrvatske, kao i neke iz Bosne, ali tada takođe u sastavu Nezavisne Države Hrvatske, na mnogim frontovima se borile u sastavu nacističkih snaga. U to vreme čuvena Handžar divizija iz Bosne upućena je u sastavu nacističkih kažnjeničkih snaga u Francusku (France) gde je počinila i izvršila nečuvane zločine. Ali, vratimo se Karingtonovom papiru kojim je zadat

prvi udarac subjektivitetu Jugoslavije. Reč je o otvorenoj prevari počinjenoj Karingtonovim papirom. Dalji pregovori pretvoreni su u farsu. Usledilo je potom priznanje secesionističkih republika pod snažnim pritiskom Nemačke i Vatikana, suprotno elementarnim principima međunarodnog prava, praksi Ujedinjenih nacija, ali i praksi vodeće sile, Sjedinjenih Američkih Država, naime ...

prevodioci: Prevodioci još jednom mole da čitate malo sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: U redu. Naime, na osnovu Smitsonove deklaracije (Smithson's Declaration) od 7. januara 1932. godine, Sjedinjene države su se obavezale da neće priznati države koje proizađu iz nasilnih promena. Taj princip prerastao je, najpre, u regionalno pravilo američkih država, a potom u pravilo univerzalnog međunarodnog prava. Amerika je i ovoga puta pogazila sopstveno pravo. Još tokom jula 1991. godine, dakle pre nego što je rat započeo, ministar spoljnih poslova Genšer (Hans-Dietrich Genscher), založio se za momentalno priznanje Slovenije i Hrvatske. Paralelnu akciju vodio je i Vatikan. Prema navodima ambasadora Sjedinjenih država pri Svetoj stolici (Holy See) Tomasa Patrika Meladija (Thomas Patrick Milady), Vatikan je još sredinom 1991. godine preduzeo akciju bez presedana u istoriji i stavio se na čelo procesa priznanja secesionističkih republika. Vatikan je vršio permanentan pritisak na zemlje Evrope da priznaju Hrvatsku i Sloveniju. Avgusta 1991. godine papa Jovan Pavle II uputio je u Jugoslaviju nadbiskupa Torana (Torano) koji je po povratku podneo izveštaj da je Srbija nesporni agresor. Još jedna zamena teza, još jedna bestidna laž i licemerje, a ovog puta od strane jednog duhovnika. Agresija na sopstvenu zemlju, konstrukcija koja se može roditi samo u jednom krajnje zlonamernom poduhvatu. Ali štampa je to prihvatila. Prema navodima Meladija, postala je savršena koordinacija Vatikana i Nemačke. Genšer je sredinom decembra 1991. godine bio u Vatikanu, a po povratku, 19. decembra najavio da će Nemačka priznati Hrvatsku i Sloveniju bez obzira na stavove ostalih zemalja što je i relizovano 23. decembra. A Vatikan je to učinio 13. januara 1992.

godine. Nemačka i Vatikan bile su rukovođene svojim istorijskim geostrateškim interesima. Godinama su radili na razbijanju Jugoslavije. To je nedvosmisleno izneo i Helmut Kol (Helmut Kohl) u uglednom časopisu 'Politik Internacional' (Politique Internationale) 1994/1995. godina, broj 66, naglasivši da istorija sadašnje Nemačke i prethodne predstavlja nerazdvojnu celinu. Odlučujući period započeo je dolaskom na čelo službe bezbednosti Nemačke (BND, Bundesnachrichtendienst) Kinkela (Klaus Kinkel) koji je uspostavio najtešnje veze sa ustaškom emigracijom. Ključne figure u zemlji koje su radile na razbijanju Jugoslavije, prema pisanju poznatog američkog analitičara Eriha Šmit - Birnbuama (Eric Schmidt-Birnbaum), bile su Josip Malović, Josip Boljkovac, Franjo Tuđman, Stjepan Mesić, sadašnji hrvatski predsednik. Mesić je svoju ulogu potvrdio i na slovenačkoj televiziji i izjavio: "Ideju o razbijanju, citiram: "Jugoslavije želeo sam da prenesem onima koji su imali najjači uticaj na njenu sudbinu, Genšeru i papi. Sa Genšerom sam se sastao čak tri puta. On mi je omogućio kontakt sa 'Svetom stolicom'. Papa i Genšer složili su se sa potpunim razbijanjem Jugoslavije". Završen citat. Usledilo je potom i priznanje ostalih članova Evropske zajednice januara 1992. godine, a Bosne i Hercegovine 6. aprila iste godine, na dan Hitlerovog napada na Jugoslaviju 1941. godine, 6. aprila. Federalne jedinice priznate su, kako stoji u svakom pojedinačnom aktu o priznanju, u međunarodno priznatim granicama. Tako piše. A nikada ni u jednom međunarodnom aktu nisu administrativne granice priznate kao međunarodne. Ne postoki čak ni unutrašnji akt i nije postojao o ovim granicama. I ono šta je najbitnije u ovoj stvari, priznanje je jednostran politički akt, a problem utvrđivanja granica je složen višestepen pravni proces. Priznate su, prema tome, fiktivne, a ne stvarne države. Priznate jedinice nisu posedovale elementarne preduslove državnosti. U nauci postoji jednodušan stav da je za priznavanje državnosti potreban legitimitet državnog aparata, stabilnost političkih i pravnih struktura, monopol sile unutar teritorije, puna kontrola nad upotrebom sile ...

prevodioci: Molimo vas da usporite zbog prevoda.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: ... i ono šta je najbitnije, država mora ispoljiti snagu i spremnost da ispunjava međunarodne obaveze i osigura unutrašnju bezbednost. Ništa od svega toga nije postojalo u trenutku priznanja. Ono je izvršeno u eri krvavog građanskog rata, što će ostati zabeleženo kao jedinstven slučaj u modernoj istoriji, ali u krajnje negativnom smislu. U pravničkim krugovima širom sveta priznanje pobunjeničkih snaga izazvalo je zaprepašćenje i osudu. A i u svim drugim krugovima. Šef civilnog sektora UNPROFOR-a (United Nations Protection Force), Sedrik Tornberi (Cedric Thornberry) u svojim memoarima navodi, da, citiram: "Kad je ambasador Kutiljero (Jose Cutileiro) saopštio odluku o priznanju, general Morion (Phillipe Morillon) i ja bili smo užasnuti". Završen citat. Tiražni francuski list "Figaro" (Figaro), nazvao je to vežbom iz pravne hipokrizije. General Mekenzi (Lewis MacKenzie) u svojim memoraima navodi: "Mada nismo bili diplomate, svi mi u uniformi bili smo sigurni da će borbe izbiti svuda oko nas, čim priznanje bude objavljeno". Specijalni izaslanik Ujedinjenih nacija Sajrus Vens (Cyrus Vance), izjavio je da je priznanje Slovenije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine od strane Evropske zajednice i SAD, citiram: "dovelo do rata koji se vodi na prostorima Jugoslavije". Septembra 1992. godine je to izjavio. Priznanje fiktivnih država u građanskom ratu predstavlja indirektni oblik agresije protiv Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije. Uz snažnu medijsku kampanju i obmanu svetske javnosti, uz flagrantno kršenje međunarodnog prava i Povelje Ujedinjenih nacija, secesionističke republike primljene su u članstvo Ujedinjenih nacija. Preostalom delu Jugoslavije, u stvari matičnom delu Jugoslavije, nametnute su maja 1992. godine sankcije i sprovedena izolacija zemlje, a jula iste godine suspenzija iz članstva Ujedinjenih nacija i to samo zato što nismo prihvatili da potezom pera bude izbrisana postojeća država u kojoj smo živeli. Kroz ovaj pravni kaos i moralni pad vodećih sila posthladnoratovskog perioda i Vatikana, otvoren je put bezumlju i bezakonju od severnih granica, pa do Kosova, do krajnjeg juga. Formiran je i ovaj *ad hoc* Tribunal sa jed-

nim jedinim ciljem da se pokriju nagomilane greške jedne politike zapada i opravdaju zločini, razaranje države i visoko-tehnološki varvarizam koga su počinile zemlje NATO tromesečnim bombardovanjem Jugoslavije, masovnim zločinima protiv njenih građana, razaranjem srednjeevokovne baštine srpskog naroda na Kosovu i tako dalje. Instrumentalizacijom izuzetno složenih zbivanja na tlu Jugoslavije, prebacivanjem odgovornosti na Srbiju kao agresora i mene lično, pribeglo se jednoj veoma providnoj taktici, čiji je cilj bio da se zatvori krug i onemogući logično razmišljanje na bazi empirijske građe. Besmislene, reko bih čak vulgarne, teorije o "lošim mocima" i "teškim državama", ne mogu zaseniti istorijske činjenice i istorijsku odgovornost za tragediju jedne evropske države. Zajednički zločinački poduhvat je postojao, samo on nije išao iz Beograda, niti je uopšte postojao u Beogradu. Obrnuto, postojao je kroz udružene snage secesionista, Nemačke i Vatikana, a zatim i ostalih zemalja Evropske zajednice i Sjedinjenih država. Prilikom prvog pojavljivanja na ovom mestu, a onda i dalje, u više prilika, osporio sam legalnost ovog takozvanog "Suda". Tokom postupka pružili ste mi obilje argumenata u prilog mog stava. Ja neću da se zadržavam na nedostatku pravnog osnova za osnivanje ovog Suda. Podsetio bih vas samo da izvor sudske vlasti može biti samo međunarodni ugovor, a ne rezolucija kako je to konstatovao i sam generalni sekretar Ujedinjenih nacija u svom izveštaju Savetu bezbednosti (UN Security Council) od 3. maja 1993. godine, ali dugujete odgovor svetskoj javnosti otkuda Savetu bezbednosti pravo da suspenduje od izvršenja legislativne ugovore. Imam u vidu Ženevske konvencije (Geneva Conventions) iz 1949. godine sa dodatnim protokolima i Konvenciji o sprečavanju i kažnjavanju genocida (Convention on the Prevention and Punishment of the Crime of Genocide) iz 1948. godine koje nadležnost za suđenja o ratnim zločinima poveravaju nacionalnim sudovima. Međunarodni sud može imati autoritet samo ako je akt o njegovom osnivanju donet lege artis i samo ako je opšte prirode. Ovom takozvanom "Tribunalu" nedostaju oba elementa. Akt o osnivanju ovog Tribunala je individualne prirode, dakle politički akt. Elementarni pravni princip je jednakost pred zakonom,

pa se postavlja pitanje, a zašto nisu formirani sudovi za sve ratove koji se širom sveta vode i koji su se vodili, makar u ovoj poslednjoj deceniji XX veka, mada nema principijelnih razloga da se tako nešto, kada bi bilo legalno, primeni na sve. Drugim rečima, ovaj Tribunal predstavlja najteži oblik diskriminacije protiv jedne zemlje i teško gaženje konvencija o zabrani svih oblika diskriminacije. Ja sam ovde, još na samom početku, tražio da ova ustanova iskoristi svoje ovlašćenje iz člana 96 Povelje Ujedinjenih nacija, da zatraži odobrenje Generalne skupštine (UN General Assembly) i obrati se Međunarodnom sudu pravde (ICJ, International Court of Justice), legalnom i najvišoj sudskoj instanci iz institucionalnog sistema Ujedinjenih nacija, ovlašćenom da tumači Povelju, sa zahtevom da sa savetodavno mišljenje o tome da li su rezolucije Saveta bezbednosti kojima je osnovan ovaj takozvani Sud u skladu sa Poveljom Ujedinjenih nacija ili ne. To što je ovaj Sud dao sebi za pravo da sam odlučuje o tome da li je uspostavljen na pravno valjan način ili ne i što je, kako se i moglo očekivati, zaključio da je legalan, ne znači ni da je taj zaključak tačan ni da je on imao pravo da donosi takav zaključak. Naime, ovaj takozvani "Sud" kao uostalom ni jedan drugi sud, nije ovlašćen da sudi o vlastitoj legalnosti. Stoga je njegova odluka o ovom pitanju pravno bezvredna. Sudovi su, naime, ovlašćeni da odlučuju o vlastitoj nadležnosti ...

prevodioci: Molimo vas da čitate sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: ... o tome da li su kompetentni, o tome da li su kompetentni da odlučuju o određenom pitanju ili ne. A pitanje nadležnosti jednog suda i pitanje njegove legalnosti su dva potpuno odvojena pitanja. Pitanje legalnosti je starije u odnosu na pitanje nadležnosti, jer ako sud nije legalan, onda je pitanje njegove nadležnosti bespredmetno. Za razliku od pitanja vlastite nadležnosti, ni jedan sud, niti bilo koji organ nije ovlašćen da sudi o svojoj legalnosti, jer je u pravu tradicionalno nedopušteno da se bude sudija u vlastitoj stvari, *nemo iudex in sua causa*. Ali s druge strane, ovaj nelegalni Sud nema pravo da lica koja se nalaze pred njim liši prava na

odgovor da li se nalaze pred legalnim ili nelegalnim organom, posebno ako postoji pravno valjan put na koji sam ukazao da se to pitanje reši, jer odbijanje pribegavanja tom pitanju se prema zainteresovanom licu vrši takozvano uskraćivanje pravde (deni de justice). Ali bojim se da su upravo nadležni u ovoj ustanovi svesni da bi mišljenje Međunarodnog suda pravde bilo u skladu sa mišljenjem koje je njegov raniji predsednik, predsednik Međunarodnog suda pravde, Muhamed Bedžau (Mohamed Bedjaoui), izneo u knjizi "Novi svetski poredak i kontrola zakonitosti akata Saveta bezbednosti" (The New World Order and Control of the Legality of the Acts of the Security Council) u kojoj među aktima koje navodi kao sporne i obe rezolucije koje se odnose na ovaj Tribunal. Dakle nije ovaj Tribunal ni međunarodni, a još manje nezavisan organ, kako želite da ga prikažete. U javnost je izbačena jedna ideološka fikcija "međunarodna zajednica" koja navodno stoji iza ovog Tribunala, što, naravno, predstavlja tešku obmanu. Ideja o osnivanju Tribunala potekla je od Kinkela, nakon što je nasledio Genšera, glavnog ratnog zločinca u odnosu na razbijanje Jugoslavije. Ideju je preuzela Madlen Olbrajt (Madeleine Albright), a troškove preliminarnih akcija kao i naknadnih snosila je Fondacija Soroš (Soros Foundation). Soroš (George Soros) je osnovao i "Koaliciju za međunarodnu pravdu" (Coalition for International Justice) kao nevladinu organizaciju u cilju pružanja pomoći Tribunalu. "Pomoć", molim vas, stavite pod znake navoda, kažem onima što vode transkript. Članice ovih i još nekih drugih takozvanih nevladinih organizacija od kojih se neke nalaze danas u ovom Tribunalu kao službenice, angažovane su još 1992. godine u Bosni i Hercegovini na prikupljanju navodnih dokaza o zločinima Srba. Olbrajtova je to prezentirala američkom Kogresu (US House of Representatives), angažovala razne lobije i medije u cilju fabrikovanja jedne predstave koja će impresionirati javnost. U američkom Kongresu nazvali je "majkom Tribunala". A o verodostojnosti dokaza koje su dale nevladine organizacije može da posluži i skandal koji je izbio u vezi lažnih materijala koji su prezentirale predstavnice tih organizacija i na osnovu kojih se temelji tužba protiv mene za navodne zločine na Kosovu. Novinar "Njujork tajms"

(New York Times) koji je napisao članak na osnovu lažnih podataka bio je primoran da podnese ostavku iz profesionalnih i moralnih razloga. Imam čak ovde i taj New York Times, ali nemam vremena da vam ga predajem. Pisac Statuta (Statute) ovog vašeg Trbunala, Mičel Šarf (Michael Scharf) dao je veoma preciznu ocenu Tribunalu. U intervju u "Vašington Postu" (Washington Post) od 3. oktobra 1999. godine naglasio je, citiram: "Tribunal je koristan politički kanal koji služi da se diplomatski izoluju prestupnički lideri i učvrsti politička voja u svetu, da se primene sankcije i upotrebi sila". Drugim rečima, Tribunal je instrument rata, a ne pravde. To je potvrdio u uglednom kanadskom listu "Globe and Mail" (Globe and Mail) 21. aprila 1999. godine, Markus Mekgi (Marcus McGee), naglasivši da je Tribunal, citiram "deo ratne strategije NATO". U pitanju je, prema tome, neka samo njima znana privatna pravda od strane jedne ratne koalicije i vraćanje pravosuđa u rani srednji vek. Eminentni pravnici sveta nazivaju ovaj Tribunal propagandnim oružjem NATO, prema tome o nekoj nezavisnosti nema ni govora. Treba dodati i to da od 1996. godine postoji stalna veza između generalnog sekretara NATO i vašeg glavnog tužioca, a 9. maja 1996. godine potpisan je memorandum između glavnog tužioca i vrhovnog komandanta NATO za Evropu o modalitetima saradnje. Prema tome, NATO, a ne Ujedinjene nacije preuzele su ulogu žandarmerije Tribunalu. Otuda ovaj Tribunal ne može se uopšte smatrati međunarodnom ustanovom, nego ustanovom NATO. I još jedan prilog u korist ove konstatacije: vaš sopstveni član 32 Statuta predviđa da se izdaci za Tribunal pokrivaju iz redovnog budžeta Ujedinjenih nacija. Međutim, u praksi novac stiže iz vrlo mračnih izvora, kao što je, na primer, Sorošova fondacija i razne fondacije iz raznih islamskih zemalja. Ponajviše novca stiže iz samog NATO. Po rečima portparola NATO Šeja (Jamie Shea), citiram: "NATO je najveći finansijer Tribunalu". To je izjavio 17. maja 1999. godine u Briselu (Brussels). A nije na odmet podsetiti da Soroš finansira i takozvanu Oslobođilačku vojsku Kosova (UCK, Ushtria Clirimtare e Kosoves), u stvari terorističku organizaciju UČK i glavni njihov propagandni list "Koha ditore". Prilikom potpisivanja, 12. septembra 1990. godine u

Moskvi (Moscow), zajedno sa ministrima spoljnih poslova Demokratske Republike Nemačka (Democratic Republic of Germany) u to vreme, Francuske, Velike Britanije (Great Britain), SSSR-a, Sjedinjenih država ugovora o konačnom uređenju Nemačke, Genšer je, između ostalog, izjavio: "Ne želim ništa drugo do da u slobodi, demokratiji i miru živimo sa svim ostalim narodima. Državno jedinstvo predstavlja za nas veću odgovornost ...

prevodioci: Molimo vas da čitate sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: U redu, čitaću sporije. "Državno jedinstvo predstavlja za nas veću odgovornost ali ne i težnju ka većoj moći". A kancelar Kol 3. oktobra, na dan ujedinjenja Nemačke, uputio je svim vladama sveta poruku, među tim vladama i jugoslovenskoj Vladi, u kojoj, između ostalog, stoji: "Sa nemačkog tla će se ubuduće širiti samo mir. Mi smo svesni da su nepovredivost granica, poštovanje teritorijalnog integriteta i suverenost svih država u Evropi osnovni uslov za mir. Pri tom smo u moralnim i pravnim obavezama koje proizilaze iz nemačke istorije". Krupne reči i velika obećanja upućeni ostatku čovečanstva i posebno Evropi, u momentu kad je nemačka nacija konačno dobila dozvolu da skine sa sebe strašni teret podeljenosti nametnut upravo kao rezultat najmračnijeg razdoblja nemačke istorije. Krupne reči i obećanja, ali istovremeno, prazne reči i prazna obećanja. Jer kako izgleda shvatanje nemačkog državnog vrha moralnih i pravnih obaveza koje proizilaze iz nemačke istorije na koje se pozivaju i njihov odnos prema nepovredivosti granica i poštovanju teritorijalnog integriteta i suverenost svih država u Evropi, kako sami kažu kao osnovnim uslovima za mir, moglo se gotovo u isto vreme veoma dobro videti na prostoru Jugoslavije. Na prostoru, dakle, one države koju je nemačka istorija u samo dotadašnjem toku XX veka koštala života tri miliona građana. 1.247.000 srpskih žrtava u Prvom svetskom ratu i 1.700.000 jugoslovenskih žrtava u Drugom svetskom ratu. Jer upravo u tom oktobru 1990. godine, u mesecu nemačkog ujedinjenja bezbednosne službe Jugoslovenske narodne armije otkrile su i čak uspele

da tajno snime aktivnost ilegalnog uvoza oružja iz Hrvatske koje je imalo za cilj ostvarenje oružane secesije Hrvatske. Dakle upravo razbijanje teritorijalnog integriteta Jugoslavije. Taj uvoz je išao preko Mađarske, ali je najveći deo oružja poticao iz sada već ujedinjene Nemačke, što je čistom ironijom učinilo citirani zahtev kancelara Kola "sa nemačkog tla će se ubuduće širiti samo mir". Naoružavanje secesionista nije bio jedini, ne ni prvi oblik mešanja Nemačke u unutrašnje odnose u Jugoslaviji i doprinos produbljenu, ako ne i nastanku jugoslovenske krize. Celokupna aktivnost Slovenije i Hrvatske na nasilnom sticanju samostalnosti bile su ne samo podržane i potpomognute od Nemačke, već u značajnoj meri podstaknute od najviših državnih funkcionera. Naime, u okviru napora da se zaustavi sukob na prostorima Hrvatske, kao i da se zaustave napadi na JNA, Predsedništvo Jugoslavije i lideri jugoslovenskih republika okupili su se u Beogradu na sastanku 20. i 21. avgusta 1991. godine i tada doneli više odluka koje su išle u pravcu stabilizovanja situacije. Donet je i minimalni program političke i privredne saradnje, formirana je komisija za izradu sporazuma o budućem obliku višenacionalne države, a postignuta je i saglasnost o susretu rukovodilaca JNA i Republike Hrvatske. A 20. avgusta je održano vanredno ministarsko zasedanje evropske političke saradnje na kome su ministri inostranih poslova država članica Evropske zajednice zaključili da pozdravljaju spremnost svih strana da preuzmu pregovore o budućnosti Jugoslavije i traže od svih strana da vode ove pregovore u dobrom međunarodnom poverenju, međusobno. Tog istog dana Genšer je održao konsultativni sastanak s ministrima inostranih poslova Slovenije i Hrvatske. A 24. avgusta 1991. godine pozvao Borisa Frleca, jugoslovenskog ambasadora u Bonu (Bonn), inače Slovenca, što je bila garancija da će poruka upućena jugoslovenskim vlastima biti prosleđena i u Ljubljani i Zagreb i saopštio mu: "Ako se prolivanje krvi nastavi i ako se politika nasilja uz podršku Jugoslovenske narodne armije ne prekine odmah, savezna Vlada će morati ozbiljno da razmotri priznane Slovenije i Hrvatske u postojećim granicama. Ona će odgovarajuće preispitivanje obaviti i unutar Evropske zajednice". Postavlja se pitanje da li su bolji i veći

podsticaj i ohrabrenje bili potrebni onima koji su već proglasili secesiju i koji su već upotrebili oružje da je ostvare, da li su veći podsticaji bili potrebni da se prekine primirje, od te poruke da će upravo nastavak krvoprolića proizvesti priznanje tih država. To se, na žalost i dogodilo. Poruka je proizvela željeni efekat, jer su hrvatske paravojsne snage odustale od već dogovorenog primirja i započele, eskalirale sukob. Konačno, na spremnost Nemačke na podršku Sloveniji i Hrvatskoj u toj protivpravnoj secesiji i kroz priznanje tih republika, pa makar i po cenu ozbiljnog sukobljavanja sa partnerima Evropske zajednice i SAD i sa Ujedinjenim nacijama, govori i lord Owen (David Owen). Njegovu knjigu ste ovde uveli, podsećam vas, on kaže: "Genšerovo pismo Perezu de Kueljaru (Perez de Cuellar) napisano na nemačkom, pozivalo se na javne izjave koje su pojačavale napetost u Jugoslaviji i na Parisku povelju. Ali kao što ga je Perez de Kueljar podsetio u svom odgovoru, Genšer je zaboravio da pomene deklaraciju Evropske zajednice objavljene u Rimu (Rome) 8. novembra 1991. godine koja je govorila da se izgledi za priznavanje nezavisnosti onih republika koje to žele mogu razmatrati samo u okviru sveukupnog rešenja". Završavam citat iz Ovenove knjige. Dakle kako podseća Owen, pored deklaracije Evropske zajednice od 26. marta 1991. godine koja je podržala jedinstvo Jugoslavije, Evropska zajednica usvojila je i deklaraciju 8. novembra koja je zahtevala potizanje sveukupnog rešenja.

prevodioci: Ovako komplikovani citati moraju da se čitaju bitno sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Dobro. Ipak, nemački stav konačno prevladuje. A kada je jednom otvorena "Pandorina kutija", kada je jednom priznata protivpravna secesija po cenu ljudskih žrtava, krvavi proces je teško bilo zaustaviti, jer stvari se nisu zaustavile na Hrvatskoj i Sloveniji, opet bez obzira na posledice. Otišlo se korak dalje.

Na kraju prvog pasusa, na strani 384 svoje knjige, lord Owen kaže, zamolili su me da citate čitam sporije, pa ću ga pročitati sporije:

“Greška Evropske zajednice oko priznavanja Hrvatske mogla je da se prevlada da situacija nije bila iskomplikovana priznanjem Bosne i Hercegovine, bez obzira na posledice. Sjedinjene države koje su se decembra 1991. godine protivile priznanju Hrvatske, postale su veoma aktivan zagovornik priznanja Bosne i Hercegovine u proleće 1992. godine. Međutim nije trebalo smatrati neizbežnim, niti je bilo logično nastaviti odlučno i priznati Bosnu i Hercegovinu, unutrašnju jugoslovensku republiku koja se sastojala od tri velika konstitutivna naroda sa vema različitim stavovima o nezavisnosti”. Išlo se, dakle, iz greške u grešku. Iz drskosti u drskost, a cena su ljudski životi. A kada su cena ljudski životi, onda i te greške i te drskosti prerastaju u zločin. U ovom slučaju, to je zločin protiv mira. Upravo ona vrsta zločina za koju ova nelegalna ustanova, verovatno, ne slučajno, nije nadležna. A da je Nemačka ključni krivac za eskalaciju jugoslovenske krize istakao je američki državni sekretar Voren Kristofer (Warren Cristopher) u intervjuu “Ju-Es-tudej” (US Today) koji je preneo i “Di velt” (Die Welt) 18. juna 1993. godine. Kristofer je rekao: “Prilikom celokupnog procesa priznavanja, a, pre svega, prilikom preuranjenog priznavanja načinjene su teške greške, a za to posebno odgovornost snose Nemci. Mnogi ozbiljni stručnjaci mišljenja su da problemi sa kojima smo danas suošeni proističu iz priznavanja Hrvatske, a kasnije Bosne”. Kristoferov francuski kolega, Rolan Dima (Roland Dumas), u izjavi koju je preneo “Zi dojče cajtung” (Zie Deutsche Zajtung) 21. juna 1993. godine, kritikujući Evropsku zajednicu zbog priznanja Slovenije i Hrvatske, citiram “na ishitren i prenagljen način” čime je trasiran put ka raspadu Jugoslavije, istakao je, citiram: “Odgovornost Nemačke i Vatikana za rasplamsavanje krize očigledno je enormna”. I još jedan neposredni učesnik ovih događaja, tadašnji holandski premijer Rud Lubers (Ruud Lubbers), govorio je 1997. godine o tome kako je nemački kancelar Kol pritiscima promenio stav Evropske zajednice da ne bi trebalo priznati nezavisnost Hrvatske da bi se izbeglo dalje rasplamsavanje građanskog rata, rekavši, citiram: “Ministar spoljnih poslova Van den Bruk (Hans Van den Broek) i ja mogli smo da se prevrnemo na glavu. Ostali Evropljani su mogli samo da se osvrću u čudu. Nemci su se solo bacili na posao. To je

bilo katastrofalno” To je “Volkstrand” citirano prema DPA 21. decembra 1997. godine. Kad se sva opisana podrška Nemačke hrvatskim i slovenačkim, ali i drugim secesionistima u nastojanjima da ostvare svoj plan ima u vidu, onda ne čude one izjave Stjepana Mesića iz kontakt emisije o ulozi Genšera i pape Jovana Pavla II. Ali ako je nemačka nasrtljiva podrška rasturanju Jugoslavije i priznanju secesije njenih republika nešto što je evidentno i široko poznato, za mnoge ostaje pitanje šta su motivi takvog postupanja i takve tvrdoglave upornosti najviših rukovodilaca tek ujedinjene nemačke nacije. Na ovo pitanje daje odgovor jedan od vodećih svetskih stručnjaka za geo-politiku, blizak De Golov (Charles de Gaulle) saradnik, general Pjer Mari Galoa (Pierre-Marie Gallois) koji je za “Di cajt” (Die Zeit) 23. jula 1993. godine rekao sledeće: “Rasparčavanje ove zemlje i tesno vezivanje Hrvata i Slovenaca za nemačku industriju dovelo je do emancipacije onih naroda koji su nekada bili povezani sa imperijom u srcu Evrope, a potom i sa Trećim rajhom (Third Reich). Sa druge strane to znači kažnjavanje Srba koji su se uporno, u oba svetska rata držali uz saveznike. A s treće strane, to je dovelo do nestanka poslednjih ostataka onih ugovora kojim je Nemačka dva puta kažnjena za svoje poraze”. I mada bi mnogi sa sumnjom i neodobravanjem gledali na ova tumačenja starog francuskog generala i istaknutog antifašiste, verujući da su istorijske ambicije Nemačke samo daleka prošlost i da su nove istorijske okolnosti i pročišćenje kroz koje je prošla nemačka nacija dovoljan garant da se poveruje u miroljubivo uveravanje nemačkih političara koja su data za vreme tih događaja povodom ujedinjenja Nemačke, dovoljno je samo podsetiti na članak Klause Kinkela naslovljen “Nemačka spoljna politika u svetlu novog poretka” (German Foreign Policy in the World in the Light of the New World Order) objavljen u “Frankfurter algemajne cajtung” (Frankfurter Allgemeine Zeitung) od 19. marta 1993. godine. U tom članku je zadatak nemačke spoljne politike izražen sledećim rečima: “Prema spolja treba nešto ostvariti u čemu smo ranije, dva puta, pretrpeli neuspeh”. Svakom je jasno, valjda nema nikoga na svetu kome nije jeasno, gde je to Nemačka ranije, dva puta, prtrpela neuspeh prema spolja. Dakle prema

samom ministru inostranih poslova Nemačke, spoljnopolitički zadatak ove zemlje je da prema svom potencijalu ostvari što nije uspela u dva svetska rata, a ostaje samo pitanje da li će se to rešiti starim ili novim sredstvima. A i sam Kol, na dan priznavanja secesije Hrvatske, rekao je u emisiji: "Postoji naročito intenzivni odnos između Nemaca i Hrvata koji ima mnogo veze sa istorijom". Ova istorijska vertikala na koju je ukazao Kol, kao istorijska vertikala u nemačkoj spoljnoj politici i postupke na koje je ukazao Kinkel, konačno slična vertikala u postupcima i politici njihovog hrvatskog trabanta na ponekad frapantan način oslikava u gotovo identičnim postupcima i rečima aktera iz vremena dva svetska rata i rata protiv Jugoslavije iz devedesetih godina XX veka. Dakle iz tri rata u kojima su konstanta nemačke politike na Balkanu bili antijugoslovenski pritisci. Najpre krvava nastojanja da ne dođe do nastanka jugoslovenske države, a zatim, još krvavija, da se ta država razbije i zbríše sa lica zemlje. Ključna nit koja se provlači kroz ukupnu retoriku i politiku germanskog bloka Austrije (Austria) odnosno Austro-Ugarske (Austro-Hungary) i Nemačke na Balkanu, je teza o opasnosti od stvaranja nekakve Velike Srbije. Ta opasnost, ta ključna teza, zauzela je centralno mesto i u ovoj lažnoj tužbi protiv mene - Velika Srbija. Ta teza, taj mit, tvorevina je austrougarske propagande još iz druge polovine XIX veka. Ona je sastavni deo nastojanja trule monarhije da zadrži okupirane južnoslovenske teritorije. O ovom strahu da južnoslovenski narodi pod austrougarskom okupatorskim jarmom na talasu širokog evropskog procesa nacionalne emancipacije i oslobođenja od okupatorske stege niza evropskih nacija kao i ujedinjenja razjedinjenih teritorija u jednu državu, kakav je slučaj bio i sa samom Nemačkom, strah da se ne ostvare iako je reč bila o prirodnom i istorijskom legitimitetu u pogledu ujedinjenja Južnih Slovena, još jedan Nemač, ambasador Ralf Hartman (Ralf Hartman) u svojoj knjizi "Časni mešetari" (The Honourable Mediators) na strani 31 govori na sledeći način. Ovo ilustruje koliko je dubina tog straha i koliko seže u prošlost. Citiram ga: "Već 1876. godine kada je srpski knez Miloš podržao ustanak hrišćanskog stanovništva u Hercegovini i Bosni protiv turske vladavine i objavi Carigradu rat,

između ruskog državnog kancelara, kneza Gorčakova (Alexander Mikhailovich Gorchakov), nemačkog kancelara Bizmarka (Otto von Bismarck) i austrougarskog predsednika Vlade Andrašija (Gyula Andrassy) beše na habzburški pritisak, u takozvanom Berlinskom memorandumu (Berlin Memorandum) usaglašeno da u slučaju pobeđe Srba" citira on: "Sile neće tolerisati nastanak velike slovenske države" Ono što je za sve, za Nemce i Ruse, Engleze i Francuze, Špance i Italijane u XIX veku predstavljalo samo po sebi razumljivo prirodno pravo, život u jedinstvenoj državi, trebalo je da Južnim Slovenima, odnosno Srbima, za svagda ostane uskraćeno. Njihovo stremljenje ka državnom ujedinjenju bilo je proglašeno jeretičkim i učinjeno pretećom sablasti. Ime te sablasti bilo je 'Velika Srbija', i tako je, mada je uz sve težnje, srpska kraljevina bila mala i slaba u poređenju sa velikim evropskim silama, pa čak i broj Srba nikad nije premašio 10 miliona, decenijama ostalo u Beču (Vienna), Berlinu (Berlin) i drugde i do danas se nije umirilo. Ime te sablasti bilo je 'Velika Srbija' i tako je i do danas ostalo u Beču, a i do danas se nije umirilo." Ova tužba je najbolji dokaz koliko je ovo tačno, jer ovde se govori o sablastima. Ono šta je posebno upadljivo je činjenica da je još u austrougarskoj propagandi oslobođenje od viševjekovnog ropstva pod otomanskom i habzburškom vlašću ...

prevodioci: Molimo da čitate sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: ... i ujedinjenje Južnih Slovena, a ne samo Srba, tretirano i nazivano težnjom ka stvaranju Velike Srbije, odnosno proširene srpske države. A ta formulacija implicira postojanje nekakvih osvajačkih, ekspanzionističkih težnji kod Srba, za razliku od formulacije o stvaranju države Južnih Slovena, dakle ne samo Srba, već svih Južnih Slovena, koja ukazuje na činjenicu da se deo južnoslovenskih naroda nalazi pod okupacijom stranih sila i koja vodi ka sagledavanju korena jugoslovenske ideje. A koreni jugoslovenske ideje su nastali u hrvatskom narodu. Pa uprkos tome, kad su je Srbi prihvatili da bi pomogli svojoj porobljenoj braći pod Austro-Ugarskom, ona je ostala kao velika srpska ideja i stavljan je

uvek znak jednakosti između dva pojma koja apsolutno nisu ista: između Jugoslavije, zajedničke države jugoslovenskih naroda i nekakve Velike Srbije kao produkta i sredstva antijugoslovenske i antisrpske propagande. Dakle i onda i sada je nečija težnja za dominacijom i kontrolom nad prostorima nastanjenim južnoslovenskim narodima i za držanjem u ropstvu tih naroda, moralo da bude prikriivena propagandnom dimnom zavesom o tome da je Srbija ta koja ima upravo takve nemere da pokušava da se širi prema prostorima koji pripadaju drugome, što je gola laž. Evo još jednog citata koji govori, koji je nemački ambasador, to stoji u arhivama njihovim opisao, prenoseći svojoj Vladi sadržaj razgovora sa grofom Bertoldom (Berthold), austrijskim ministrom spoljnih poslova. Ministar je rekao, citirano prema arhivama ministarstva, da smatra svojom obavezom da nemačku Vladu ne ostavi neupućenu u ozbiljnost položaja za monarhiju. "Južnoslovensko pitanje, a to znači neometano posedovanje provincija nastanjenih Južnim Slovenima, životno je pitanje za monarhiju kao i za Trojni savez. Južnoslovenske provincije monarhije ne mogu se zadržati naspram jedne Srbije, premoćne na Balkanu. Monarhija može, shodno tome, biti prisiljena na zahvat ukoliko Srbija potuče Bugarsku (Bulgaria) i osvoji teritorije koje premašuju područje stare Srbije. Na moje pitanje šta misli i kad bi se zbilo taj zahvat, ministar je primetio da se može pronaći zgodan psihološki momenat" I povod se ukazao brzo, atentat, poznati sarajevski atentat kada je Gavrilo Princip, pripadnik organizacije Mlada Bosna, izvršio atentat na austrougarskog prestolonaslednika Franca Ferdinanda (Franz Ferdinand). Uopšte se ne govori o tome da je u zaveri i atentatu učestvovalo 20 mladića, pripadnika i srpske i hrvatske i muslimanske nacionalnosti. To je bila ta Mlada Bosna. Iako bilo kakva umešanost Kraljevine Srbije u taj atentat nikad nije ustanovljena, optužbe su odmah pale na Srbiju i na srpski narod, a u Austro-Ugarskoj i Nemačkoj zavlada je prava antisrpska histerija. U već navedenoj knjizi ambasador Hartman kaže: "U Austro-Ugarskoj i Nemačkoj počela je žestoka antisrpska kampanja koja je zasenila sve do tada, a nemačkom ambasadoru u Londonu (London), vojvodi Karlu Maksu Lihnovskom (Karl Max von Lichnovsky) dala povoda da

opomene nemačkog državnog sekretara u Ministarstvu inostranih poslova, Gotliba fon Jagova (Gottlieb von Jagow) da celokupna srpska nacija kao narod zla i ubica treba da se žigoše" Očigledno vam ugrožava autorstvo sa ovom optužbom i njenim prilazom. I to već toliko decenija. Dakle, u stvari, smisao i značenje toga zla nad zlima, Velika Srbija, niko nije hteo ni da razmatra ni da se upušta. Tako je bahato i olako uzeto da se ovde upotrebljava. Niko, ni u smisao, ni u značenje ni u poreklo, ni u nastanak, jer da jeste, onda bi cela ova propaganda pukla kao mehur od sapunice. Poznato je da je 23. jula 1914. godine, Vladi Srbije uručen ultimatum Austro-Ugarske, nakon lažnih optužbi o učešću srpske države u atentatu u Srbiji postavljen niz zahteva koje ni jedna suverena država u svetu ne bi prihvatila. Zapanjen pred tekstom ovog ultimatumu čije se neispunjenje očekivalo i čija je jedino uloga zapravo bila da se izazove rat, isto kao u Rambujeu (Rambouillet), ali zapanjen tada, britanski ministar inostranih poslova ser Edvard Grej (Edward Grey) je taj tekst okarakterisao, kao, citiram Greja: "Najviše zapanjujući dokument koji je iznedrila diplomatija". Najviše zapanjujući dokument koji je iznedrila diplomatija. Grej verovatno nije ni slutio da će u istom tom veku srpski narod i srpska država biti izloženi još nizu sličnih, pa možda i drskijih i zapanjujućijih ultimatumu i da će sa Nemačkom, Austrijom i nekim drugim zapadnim zemljama, čak i nekim srpskim saveznicima iz tog vremena, poput Francuske i nešto kasnije SAD i njegova država, Velika Britanija, nad tim novim ultimatumima podeliti autorstvo. Jednako kao što će podeliti autorstvo i učešće u realizaciji ubilačkih pohoda prema srpskom narodu sa kraja XX veka, ostvarivanih putem beskrupuloznih laži što će vrlo jasno ovde pred javnošću biti dokazano, nemilosrdnih ekonomskih sankcija i konačno bestijalnih vojnih udara na svoje nekadašnje srpske saveznike, čiji se krunski greh sastojao u tome što su pokušali da zaštite svoju državu i svoj narod i sačuvaju ono što se teško steklo uz pomoć saveznika u dva svetska rata. Teško je zamisliti kakav bi stid ser Edvard Grej osetio kad bi znao kakvu veliku ulogu igra njegova država u zapečaćivanju decenijskog zločina vršenog putem svih tih događaja prema srpskom narodu na kraju XX veka koja se odvija

upravo ovde, pred ovom institucijom, formiranom flagrantnim kršanjem međunarodnog prava i elementarnog ljudskog morala. Jer možda rezolucija kojom je osnovan ovaj nelegalni Sud spada u ono šta je ser Edvard Grej definisao "najviše zapanjujući dokument koji je iznedrila diplomatija". Poznato je kako je stvorena Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca koja se kasnije, kasnije dobila ime Jugoslavija, kao zajednička država južnoslovenskih naroda čije je stvaranje germanski blok tako žarko želeo da spreči. I kao deo neuspeha iz Prvog svet-skog rata, a kasnije iz Drugog, ona je trebalo da nestane sa lica zemlje. A stari mit o Velikoj Srbiji je ostao kao jedno od dokazanih sredstava za zamaglivanje stvarnosti i skrivanje vlastitih zlodela iza tuđeg izmišljenog greha. I upravo je u ovoj ovde ustanovi ta laž o Velikoj Srbiji našla svoje prirodno utemeljenje i izrasla u čudovišnu tvorevinu neslućenih razmera. A da ironija i apsurd bude veći, a i da laž i nepravda prema srpskom narodu budu strašniji i podmukliji za razliku od svojih balkanskih suseda, jedino srpski narod na ovim prostorima nije, mada je za to imao povoljne prilike i mnogo povoljnije od drugih, pokušavao da stvori svoju proširenu državu, jer poznato je da je 1915. godine, da su saveznici Srbije u takozvanom Londonskom ugovoru (London Agreement), ponudili Srbiji da nakon pobede u ratu svoje teritorije proširi na Bosnu i Hercegovinu, deo Dalmacije, deo Slavonije i tako dalje. O svemu tome postoje dokumenti. Srbija to nije učinila, Srbija je prihvatila i prigrlila i Srbe i Hrvate i Slovence iz nekadašnjih prostora Austro-Ugarske i tako je stvorena Kraljevina Srba, Hrvata i Slovenaca, kasnije Jugoslavija, a to opredeljenje Kraljevine Srbije za pravljanje zajedničke jugoslovenske države, a ne srpske države, pružilo je tako zaštitu slovenačkoj i hrvatskoj braći od teritorijalnog raspoređivanja, a i od delova poražene države pretvorilo ih je u delove pobedničkog tabora. Ali, uprkos tome, upravo je srpskom narodu, u tim poslednjim trzajima raspadajuće Habzburške monarhije do današnjih dana ostao utisnut žig velikosrpstva i taj istorijski falsifikat se stalno nastoji da održi. A za razumevanje cele stvari korisno je pogledati i s druge strane fronta Prvog svet-skog rata. Naime, 1915. godine nemački teoretičar Fridrih Nauman (Friedrich Naumann) objavio je svoju knjigu

“Srednja Evropa” (Mitell Europa) u kojoj je izneo projekat preuređenja Evrope. Tada je, naravno, se očekivalo da će Nemci da pobede u ratu. Preuređenje Evrope koje bi podrazumevalo stvaranje Velike Nemačke koja bi obuhvatala čitav srednjeevropski prostor i koja bi bila okružena slabim i malim državama koje Nauman naziva u toj knjizi trabantskim državama. Koje bi bile u ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, treba da napravimo pauzu u 10.30.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Robinson, razumem da je 10.30. Vi ste svesni, nadam se, činjenice da meni često prevodioci govore da govorim sporije tako da mislim da bi bilo umesno da preispitate mogućnost da mi produžite vreme, osim današnjeg dana da mi date neko vreme i sutra. Očigledno, očigledno ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, sobzirom da imate pisanu prezentaciju, možda biste mogli da razmislite i da dostavite primerak prevodiocima. Pauza od pola sata.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ja nemam, gospodine Robinson, pismeno, imam svoje beleške. A ne mogu da im dam te moje beleške, moj rukopis ne bi mogli da pročitaju. Ono šta je otkucano i ono šta je u pripremanju pravljen je potpuno neupotrebljivo za njih. Zato sam od vas zahtevao da razmislite ...

SUDIJA ROBINSON: U redu, gospodine Miloševiću, sada idemo na pauzu od pola sata.

(pauza)

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, možete da nastavite.

prevodioci: Mikrofon nije uključen.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ – PITANJE: ... trabantskim državama oko nje koje bi bile u odnosu ...

SUDIJA ROBINSON: Mikrofon, molim vas, za gospodina Miloševića.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Ne radi mikrofon. Da li sad radi?

SUDIJA ROBINSON: Da.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Sad je u redu. Dobro, hvala. Pomenuo sam, dakle Fridriha Naumana, nemačkog teoretičara koji je u toj svojoj knjizi "Srednja Evropa" objasnio Veliku Nemačku okruženu, kako je on to kvalifikovao, trabantskim državicama koje bi bile u odnosu potpune zavisnosti od velike i moćne nemačke države. Srbiju Nauman ne pominje ni kao trabantsku državu, jer, po njemu, citiram: "Srbija kao tvrđava koja smeta na ovom prostoru mora biti izbrisana sa njega". Napominjem da se ovaj kreator projekta Velike Nemačke, koji podrazumeva brisanje Srbije sa političke karte Evrope, u skladu sa antisrpskom propagandom koja je tada vođena i poznatim sloganom iz tog vremena "Srbija mora da umre" "Serbien mus terbien" sa "i" dodatim u reči "terben" radi rime sa imenom "Serbie", taj se, dakle, teoretičar smatra ideologom Liberalne partije Nemačke (FDP, die Liberalen), stranke koja je kao dugogodišnji balanser na nemačkoj političkoj sceni, tokom više od dve decenije držala u rukama nemačku spoljnu politiku za vreme Genšera i Kinkela, onog istog Kinkela koji je 1993. godine osetio potrebu da obelodani koncept nemačke već započete revizije dotadašnjih istorijskih tokova i rezultata: "Prema spolja treba nešto ostvariti u čemu smo dva puta pretrpeli neuspeh". A koliki značaj nemački liberali, posebno dva pomenuta šefa nemačke diplomatije pridaju delu i idejama Fridriha Naumana, na političkom planu se najbolje vidi po tome što se fondacija vezana za Liberalnu partiju zove Fondacija Fridriha Naumana - "Friedrich Naumann Stiftung". A isto ime nosi i sedište ove partije dok se verno i precizno sledbeništvo na suštinskom planu najbolje oslikava u mahnito destruktivnom Genšerovom i Kinkelovom naporu

diplomaciji prema Jugoslaviji i Srbiji i u težnji da se dominacije Nemačke na evropskom prostoru utvrdi i potvrdi kroz usitnjavanje srednjeevropskog i istočnoevropskog prostora što se i dogodilo. Imate primer i Čehoslovačke (Czechoslovakia) i da ne govorim o primeru razbijanja SSSR-a (Union Soviet Socialist Republics), vodeće sile pobednice u Drugom svetskom ratu. I kada je Srbija osuđenik na smrt u ovom izvitoperenom prilazu nosilaca velikonemačkih hegemonističkih težnji svoju državnost utopila u novostvorenu državu Južnih Slovena, demantujući tim činom na najrečitiji mogući način propagandnu floskulu o velikosrpskim težnjama i stremljenjima, bilo je prirodno da ta smrtna presuda pređe i na novostvorenu državu Jugoslaviju. Poznato je da su u Srbiji protestima zbog stava Vlade da sklopi savez sa Hitlerovim Trojnim paktom izbile velike demonstracije, oborena Vlada, tada je Vinston Čerčil (Winston Churchill) rekao: "Jugoslavija je ponovo našla svoju dušu". To je rečeno na jednoj strani, savezničkoj, na drugoj strani Hitler je na dan napada na Jugoslaviju istakao da je taj vojni udar, citiram: "Usmeren protiv iste one zločinačke klike, istih kreatura koje su putem atentata u Sarajevu, gurnule svet u neizrecivu nesreću". Koliko samo ova tvrdnja podseća na tvrdnju koju je jedan novi firer (fuhrer) izrekao 58 godina kasnije, pred jedno novo bombardovanje Srbije i Jugoslavije. Naime Klinton (Bill Clinton), tadašnji predsednik Sjedinjenih država, u noći 24. marta, obrazlažući američkoj TV publici odluku o početku, kako je on rekao "vazdušne kampanje" protiv Jugoslavije istakao: "Ne, Srbi nisu izazvali samo Prvi svetski rat, ne, bez njih ne bi bilo ni holokausta". Toliko o poznavanju i priznavanju istorije ova dva zločinca. A ostala je zapisana u nemačkim arhivama sa sastanka Hitlera: "Firer je rešen da uništi Jugoslaviju vojno i kao državnu tvorevinu". To "uništiti Jugoslaviju kao državnu tvorevinu" može da se vrlo lako poveže sa porukom o izvršenju koja je data u po zlu i cinizmu proslavljenom raportu dotadašnjeg predsednika Predsedništva SFRJ Stjepana Mesića Saboru Hrvatske od 5. decembra 1991. godine, citiram: "Hvala vam što ste mi ukazali poverenje da se borim za interese Hrvatske u onom segmentu koji mi je dodeljen. Mislim da sam obavio zadatak, Jugoslavije više nema". A kad je reč o tom

nastojanju i zločinu koji je, kao i prema drugim zemljama koje su bile predmet njegovog napada, izvršen prema Jugoslaviji, izdate su, pre napada na Jugoslaviju u Nemačkoj smernice za obradu pitanje propagande. Ambasador Ralf Hartman govori o tome da je reč o poznatim tradicionalnim linijama nemačke balkanske propagande. Te linije glase: a) protivnik Nemačke je isključivo srpska Vlada koja je raspirila borbu protiv Nemačke; b) pošto su" ...

prevodioci: Molimo da čitate sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: U redu, sporije ću čitati. Citiram dalje: "Pošto su Srbi sproveli bezobzirnu diktaturu protiv nesrpskih naroda Jugoslavije, pre svega prema Hrvatima i Makedoncima" što je sve apsurd, "jasno im dati do znanja da nemački Vermaht (Vehrmacht) ne dolazi u zemlju kao neprijatelj Hrvata, Bosanaca i Makedonaca. Štaviše, oni će tako biti čuvani od pokolja srpskih šovinista". A čuvanje od pokolja srpskih šovinista u nemačkoj marionetskoj tvorevini Nezavisnoj Državi Hrvatskoj imalo je kao rezultat genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima u kome je sa prostora te nakazne države zbrisano milion Srba, pri čemu je više od polovine toga broja oterano u najtežim patnjama propraćenu smrt. Tom monstruoznom poduhvatu svakako je doprinela direktiva Jozefa Gebelsa (Joseph Goebbels) koja je i kasnije ostala živa i aktuelna u nemačkoj političkoj praksi, "Hrvatima se ulagivati da potpiruju mržnju prema Srbima". Više je nego očigledno koliko je ovakav pristup primenivan u nemačkom odnosu prema Balkanu s kraja XX veka. Ali o konstanti u nemačkoj politici možda najrečitije govori sledeća rečenica hrvatskog poglavnika Ante Pavelića 1941. godine: "Znam da za slobodu Hrvatske treba zahvaliti isključivo zahvaliti moći firera, Rajha i Evrope". Ta konstanta je posebno vidljiva kada se ova rečenica uporedi sa onom muzičkom "Danke Dojčland" (Danke Deutschland) s kraja 1991. i početka 1992. godine ili sa tvrdnjama Stjepana Mesića o posebno velikoj ulozi koju su u razbijanju Jugoslavije odigrali Genšer i papa Jovan Pavle II. A kada je u pitanju drugi ključni međunarodni akter, po Mesićevim rečima drugi međunarodni akter razbi-

janja Jugoslavije, Sveta stolica i nju karakteriše kako istorijski kontinuitet u antijugoslovenskoj orijentaciji i aktivnosti, tako i stabilnost savezništava onih koji su se borili protiv nastanka Jugoslavije, pre i tokom prvog svetskog rata i koji su se borili čitavo vreme njenog postojanja posebno Drugog svetskog rata protiv nje. U dubokim korenima ove politika Vatikana i ratnohuškačke rabote, antisrpske, Vatikana, svedoči sledeći navod iz izveštaja koji je austrougarski izaslanik pri Svetoj stolici pisao Beču još 27. jula 1914. godine, dakle pre objave rata Srbiji, o svom razgovoru sa kardinalskim državnim sekretarom Meri del Valom. Citiram: "Tokom poslednje godine Njegova svetost je više puta izrazila svoje žaljenje što je Austro-Ugarska propustila da kazni svoje opasne dunavske susede. Papa i Kurija vide u Srbiji jednu nagrizajuću bolest koja lagano izjeda srž monarhije i čije će gašenje vremenom izazvati ...

prevodioci: Molimo vas da čitate sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Uništenje ovog bastiona za crkvu bi predstavljalo gubitak najčvršćeg uporišta u njenoj borbi protiv pravoslavlja i gubitak njenih najsnažnijih prvoboraca. Kardinalski državni sekretar je izrazio nadu da će monarhija ići do kraja". Dakle, Srbiju je prema zvaničnom stavu Vatikana trebalo uništiti da bi se učvrstila austrougarska carevina kao geopolitički oslonac katoličke crkva na tom prostoru, a posebno kao njena baza za širenje na istok. Koliko sve to nema veze sa Hristovim učenjem više je nego evidentno, ali je više nego evidentno i koliko sve to ima veze sa učenjem koje je dve decenija kasnije propovedao Adolf Hitler opsednut sumanutom i krvavom idejom o vlastitoj božanskoj misiji da ostvari nemački "Drang nach Osten". Zato nije ni čudo da je veoma lako uspostavljeno savezništvo Svete stolice na čelu s papom Pijem XII sa silama Osovine (Axis) čija je centralna ličnost bio Hitler. U Hrvatskoj je ovo savezništvo ostvareno kroz tesnu vezu katoličke crkve sa Pavelićevom Nezavisnom Državom Hrvatskom čiji je ministar prosvete, Mile Budak, u Gospiću izjavio: "Jedan deo Srba ćemo uništiti, drugi iseliti, a ostale prevesti u katoličku vjeru i pretvoriti u

Hrvate. Na taj način ćemo zatrti njihove tragove, a to što će ostati biće samo loša uspomena na njih". Profesor Edmund Paris (Edmund Paris) u svojoj knjizi "Genocid u satelitu, Hrvatskoj 1041 – 1945", Čikago, 1961. godine (Genocide in Satellite Croatia 1941 - 1945", Chicago, 1961) kaže da se "najveći genocid tokom Drugog svetskog rata u odnosu na većinu jednog naroda, desio ne u nacističkoj Nemačkoj nego u satelitskoj državi Hrvatskoj", koju su stvorili nacisti. Takođe profesor Helen Fejn (Helen Fein) u svojoj knjizi "Brojanje za genocid", Njujork, 1979. godine (Accounting for Genocide, New York, the Free Press, 1979) kaže da je hrvatska država, citiram: "Planirala i izvršila masakre nad srpskom pravoslavnom manjinom i da je katoličko sveštenstvo odobrilo ove masakre. A prema "Enciklopediji holokausta Makmilan" (McMillan's Encyclopedia of the Holocaust), stranice 323 - 328 u NDH je pobijeno, citiram iz enciklopedije: "Više od pola milona Srba, četvrt milona proterano, a 200. 000 prisiljeno da se pokatoliči". Genocid izvršen nad srpskim narodom u NDH jedna je od najskrivanijih tajni XX veka kao što je jedna od najskrivanijih tajni i spašavanje ustaških zločinaca od ruke pravde kroz saradnju Vatikana, Sjedinjenih država i drugih zapadnih zemalja. Naime, nakon poraza sila Osovine u Drugom svetskom ratu kao i ustaške NDH, katolička crkva je zajedno sa tajnim službama nekih država, pre svega Sjedinjenih država i Velike Britanije, odigrala izuzetno značajnu i izuzetno mračnu ulogu u organizaciji i realizaciji spasavanja i bekstva u inostranstvo, pre svega u Južnu, ali i u Severnu Ameriku većeg broja ustaša i to posebno onih najviše rangiranih, uključujući i samog poglavnika Antu Pavelića. Razlozi za spasavanje ustaša i drugih nacista i njihovo organizovano prebacivanje vatikanskim takozvanim "pacovskim kanalima" kriju se u zajedničkom interesu SAD i Vatikana, to je borba protiv SSSR-a i komunističke pretnje u kojoj nisu birana sredstva. Osim toga, Vatikan je dodatno želeo i da spase zločince, verne katolike kojima je tokom rata pružio blagoslov. Ovo spasavanje zločinaca i prikriivanje zločina bilo je i posledica straha da ukoliko bi javno bila obelodanjena uloga Vatikana i pape Pija XII u zločinima tokom Drugog svetskog rata, komunisti bi mogli da osvoje vlast na izborima u

nekim dominantno katoličkim zemljama Evrope, gde su posle rata imali jaka uporišta, naročito u Francuskoj i Italiji. Takođe ovi zločinci su kasnije korišćeni za slabljenje komunističkih zemalja Evrope i vođenje terorističkih akcija. A nastojanje Vatikana da se što tešnje poveže sa glavnom zapadnom silom pobednicom u Drugom svetskom ratu, Sjedinjenim Američkim Državama naročito je uspelo početkom osamdesetih godina kada je sa sastanka pape i Regana (Ronald Reagan) u javnost procurilo samo to da su razgovarali o rešenjima usvojenim na Jalti 1945. godine. Zatim je održana serija sastanaka u prisustvu saradnika tokom kojih je uspostavljena čvrsta veza koju je Ričard Alen (Richard Allen), savetnik Bele kuće za bezbednost okarakterisao kao jednu od najvećih tajnih alijansi svih vremena. Postoji knjiga Karla Bernštajna (Carl Bernstein) ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, Pretresno veće vam je dalo određenu slobodu u iznošenju vašeg obraćanja, a što je u skladu sa praksom ovog Suda, ali morate da budete obazrivi. Pitam se da li je većina od ovoga šta vi kažete relevantno za ovaj Predmet. U svakom slučaju ne bi bilo prihvatljivo za unosenje u dokazni materijal. Donekle se može dozvoliti da se iznosi ovolika količina istorijskih činjenica u uvodnom izlaganju, ali morate da budete disciplinovani, naročito ako želite da izađemo u susret vašem zahtevu za dopunsko vreme. Izvolite, nastavite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Po prirodi ove tajne alijanse, profesor Smilja Avramov piše sledeće u svojoj knjizi "Opus dei": "Iako su tri vatrena katolika, Bžežinski (Zbigniew Brzezinski), Kejzi (William Casey) i Volters (Vernon Walters) pripremili teren za sklapanje saveza imajući u vidu imperativ rimokatoličanstva,

prevodioci: Molimo vas da čitate sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: ... iako je predsednik Regan na najistaknutija mesta u administraciji postavio rimokatoličke aktiviste, na primer Aleksandra Hejga (Alexander Haig) čiji je rođeni brat bio biskup,

bilo bi pogrešno tvrditi da je rimokatolička religija bila odlučujući faktor u politici Sjedinjenih država tog vremena. Administracija SAD nije u alijansi gledala izraz religije, nego moć crkve kao institucije koja je postavljena u kontekst real-politike. Vašington je instrumentalizovao Svetu stolicu odnosno rimokatoličku crkvu na isti način kao što će to, nešto kasnije, pokušati sa islamom. Kroz ovaj savez preoblikovana je geopolitička karta sveta, izmenjen stil u vođenju politike, stvoren je jedan političko klerikalni blok kao odlučujući činilac u spoljnoj politici SAD koji će imati najfatalnije posledice u odnosu na Jugoslaviju". A navedene reči naučnika o ključnoj ulozi Svete stolice u promenama u svetu, potvrđuje i Mihail Gorbačov (Mikhail Gorbachev) koji je za italijanski list "La stampa" (La stampa) 3. marta 1992. godine izjavio: "Sve što se dogodilo u istočnoj Evropi poslednjih godina, ne bi bilo moguće bez učešća pape Jovana Pavla II". U istočnoj Evropi tih poslednjih godina u krvi je razbijena Jugoslavija, država čiji je nastanak Vatikan želeo da spreči tokom Prvog svetskog rata i u čijem je razbijanju i krvoproliću ogromnom koje je to razbijanje pratilo već jednom učestvovao podržavajući Hitlera i ustašku državu i ustaške zločine tokom Drugog svetskog rata. Politika Vatikana prema Srbiji oblikovana je, kao što se vidi iz citiranog pisma još od 1914. godine i još od vremena pre nastanka Jugoslavije. Nakon nastanka Kraljevine Srba, Hrvata i Slovenaca 1918. godine ova multikonfesionalna država je ocenjena glavnom preprekom prodora katoličanstva na istok. Osim toga, Balkan je za Vatikan predstavljao prioritarnu misionarsku zemlju. Stoga politika pape Jovana Pavla II ...

prevodila: Molim vas da čite sporije, ovo je vrlo kondenzovan tekst.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: ... i uopšte katoličke crkve u vreme ovog pape prema Jugoslaviji predstavljaju samo završnu fazu aktivnosti katoličke crkve u procesu razbijanja Jugoslavije. Ja ću preskočiti niz primera sastanaka održanih od 1991. godine u 1991., 1992. godini koji to potvrđuju, ali ću to uneti u tekst kada izdiktiram, jer mi vreme ne dozvoljava da sve to citiram. Nakon priznanja Slovenije i

Hrvatske, a zatim i Bosne i Hercegovine, Vatikan je odjednom prešao na mirotvoračku politiku, izražavajući 1994. godine želju da papa poseti Zagreb, Beograd i Sarajevo. Vatikanska diplomatija je isterivanje Srba sa prostor na kojima su vekovima živeli u Hrvatskoj, u akcijama "Bljesak" i "Oluja", podsetiću vas da je lord Owen akciju "Oluja" nazvao najvećim etničkim čišćenjem na prostoru nekadašnje Jugoslavije, Vatikan je te akcije nazvao "povraćanjem teritorije", a na toj teritoriji su živeli Srbi vekovima. Papa je 19. oktobra 1995. godine o tome rekao da se u izvesnim situacijama ne isključuje upotreba sile ukoliko je to potrebno za odbranu opravdanih prava jednog naroda. U takvim situacijama reč je o humanitarnoj intervenciji da bi se zaštitili ljudski životi. Nikakvi ljudski životi nisu bili tada ugroženi, niti je sa područja zaštićenih zona Ujedinjenih nacija Krajine bilo ikakvih napada na okruženje. Za razliku, na primer, od isto tako zaštićene zone Srebrenica iz koje su sve te godine tekli napadi i stotine srpskih sela srušeno sa zemljom, stanovništvo poklano, a sela spaljena. Penzionisani kapelan, zbog prevodioca kažem "kapelan", ne "kapetan", u vojsci Sjedinjenih Država, pukovnik Bigler (Biegler), rekao je u Pitsburgu (Pittsburgh) januara 1999. godine da je Vatikan kriv za sve nevolje koje su se dešavale na jugoslovenskim prostorima i da je lično video bankovne račune Vatikana koji potvrđuju da je katolička crkva, zajedno sa nemačkom Vladom, destabilizovala Jugoslaviju i pruzrokovala deceniju krvavih događaja. Bigler tvrdi da je Vatikan "upumpao" milione dolara separatistima u Jugoslaviji i da je katolička crkva bila veoma aktivna u zbivanjima u Hrvatskoj i Sloveniji. Poznato je da su Vatikan i štampa podržali demonstracije Albanaca na Kosovu i Metohiji 1989. godine, a isto su učinili i ljubljanski i zagrebački nadbiskupi. A prilikom posete Albaniji (Albania) 1994. godine, papa je podržao zahteve albanskih secesionista na Kosovu i Metohiji. Papa je prvi zahtevao energičnu akciju protiv Srbije 1998. godine, a onda se opet pretvorio u mirotvorca, najpre 30. marta kada je sazvao sastank ambasadora zemalja članica NATO i Saveta bezbednosti radi pokretanja inicijative da se zaustavi rat protiv Jugoslavije, a 1. aprila napisao pismo Klintonu da obustavi bombardovane za uskršnji praznik. Kada se

imaju, dakle, sve te aktivnosti Vatikana koje se odnose na razbijanje Jugoslavije, zastrašujuće lažno zvuči poruka 12. marta 2000. godine, kada je papa reko: "Mi ne možemo, a da ne priznamo izdaju Jevanđelja koju su počinila naša braća, naročito u II milenijumu. Priznanja zastranjivanja iz prošlosti vodi do buđenja naše svesti i do kompromisa u sadašnjosti". A podsećajući na ovu papinu molbu za oprostaj greha katoličke crkve, profesor Smilja Avramov u navedenoj knjizi "Opus dei" na stranici 170, 171 podseća i na kritičke reakcije na nju, posebno podvlačeći sledeće reči holandskog katoličkog mislioca Leo Lajndekera (Leo Lyndaker), citirajući ga: "Papa je izrazio žaljenje zbog onoga šta je učinjeno u prošlosti, ali nema indikacija da on razmišlja o promeni svog ponašanja u sadašnjosti". Što se Sjedinjenih država tiče, one imaju, pre svega, svoje vlastite interese na području jugoistočne Evrope, pa i bivše Jugoslavije. A međusobni antagonizmi i sukobi, osiromašenost i potpuna nesposobnost za samostalno funkcionisanje na političkom, ekonomskom i svakom drugom planu državica ili kvazi državica nastalih na prostoru bivše SFRJ savršeno su pogodno tlo za obezbeđenje američkog političkog, ekonomskog, a posebno vojnog prisustva u Evropi. Ovo poslednje, vojno, za Sjedinjene države je važno pošto je nakon pada Varšavskog pakta (WTO, Warsaw Treaty Organization) američko vojno prisustvo u zapadnim zemljama izgubilo svaki smisao i opravdanje. Zato nije nikakvo čudo što su Sjedinjene države poradile na tom da se uspostavi ovo jadno stanje u kome se nalazi većina balkanskih državica. Uz to, nakon raspada istočnog bloka neka vrsta hladnog rata je nastavljena u tom kontekstu sprečavanja na svaki način opstanka nekog društva koje bi moglo da posluži kao primer uspešne alternative ovom aktuelnom prostom kalemljenju kapitalističkog modela i samom u problemima. U tom smislu Jugoslavija nije smela da nadživi Varšavski pakt, jer bi istočnoevropskim zemljama pružala nezgodan primer nezavisnog razvoja i alternativu bespogovornom prihvatanju vrednosti zapada, čime bi ostala prepreka na putu novog svetskog poretka, kao sveta uređenog od strane Sjedinjenih države, kao jedine preostale super sile u svetu. Odnosno transformacije sveta u korporacijsko društvo pod vođstvom nju-

gorških banaka, pri čemu je pljačka glavni motiv. Poznato je da je američki Kongres marta 1990. godine doneo "The Foreign Operation Appropriation Law" kojim obustavlja svaku finansijsku pomoć Jugoslaviji osim demokratskim partijama, pa su u te demokratske partije svrstani nacisti i islamski fundamentalisti koje treba pomagati, a kasnije albanski teroristi, a sve vreme albanski separatisti. Poznato je i kakva je bila uloga tog privatizovanog dela američke vojske koji se zove MPRI (Military Professional Resources Incorporated) koja je uvežbavala hrvatsku i muslimansku vojsku i odigrala ključnu ulogu u ofanzivi na Krajinu. I ovo, u stvari, potvrđuje da je američko postupanje vezano za jugoslovensku krizu imalo za cilj i očuvanje američkog vojnog prisustva u Evropi, što je ostvareno u Bosni i Hercegovini i na Kosmetu i u Makedoniji kao i dominantni uticaj SAD i NATO na čitavom prostoru Evrope. Ekonomski interes kao interes koji stoji iznad svakog drugog, čini mi se da ne treba ovde ni da pominjem. Ovakva težnja za dominacijom na ovom području jedino su objašnjenje za neke, na prvi pogled iracionalne postupke SAD, kao što je uticanje na Aliju Izetbegovića da povuče potpis sa Kutiljerovog plana (Cutileiro Plan) ili široj javnosti nešto manje poznato američko miniranje kasnijih pregovora poput Vens - Ovenovog plana (Vance - Owen Plan), Oven - Stoltenbergovog (Owen - Stoltenberg Plan) i drugih mirovnih planova. Očigledno da mir na Balkanu Sjedinjenim državama nije bio u interesu sve do momenta dok vojno i drugo prisustvo SAD i NATO nisu bili obezbeđeni i dok se time nisu stekli uslovi da se pod američkim patronatom donese rešenje. O istovetnom cilju govori i američko insistiranje na konferenciji u Rambujeu na vojnom prisustvi NATO na čitavom prostoru Jugoslavije, kao i agresija čiji je evidentan cilj bio okupacija Kosmeta, okupacija čitave Jugoslavije, obezbeđenje trajnog prisustva NATO na ovim prostorima. Pri tome je administracija Vilijema Klintona ušla u opasne veze i savezništvo sa islamskim fundamentalističkim organizacijama i pojedincima poput Hezbolaha, Al Kaide (Al-Qaeda), na Kosovu terorističkim organizacijama UČK i drugih. Upravo sa onim organizacijama i pojedincima koji se posebno, nakon 11. septembra 2001. godine, smatraju najvećom opasnošću po bezbednost SAD i

zapada uopšte. Cena te kriminalne politike Klintonove administracije je ogromna, a plaćaju je, na žalost, nedužni građani širom sveta, uključujući i američke građane, ali i drugih zapadnih zemalja poput Španije i tako dalje. Međutim ako su ciljevi i Nemačke i Vatikana i Sjedinjenih država u jugoslovenskoj krizi manje više jasni i vidljivi, frapantno je ponašanje ostalih članica Evropske zajednice, kasnije unije, a posebno drastične promene njihovih stavova pod pritiskom Nemačke uprkos deklaraciji Evropske zajednice o Jugoslaviji u kojoj je istaknuto, citiram: "da ujedinjena i demokratska Jugoslavija ima najbolje izgleda da se skladno integriše u novu Evropu", a čak je nakon proglašenja nezavisnost Slovenije i Hrvatske i rasplamsavanja oružanih sukoba, Evropski parlament 9. jula 1991. godine usvojio u Strazburu (Strasbourg) Rezoluciju o Jugoslaviji (Resolution on Yugoslavia) kojom nije podržao jednostrane akte o secesiji dve jugoslovenske republike. I Savet ministara Evropske zajednice i Evropski savet (European Council), takođe organi Evropske zajednice podržali su teritorijalni integritet Jugoslavije. A jedan širi evropski odnosno evroamerički forum, Savet ministara KEBS-a (CSCE, Commission on Security and Cooperation in Europe), na sastanku u Berlinu, 19. jula 1991. godine usvojio je deklaraciju kojom je, između ostalog, izrazio podršku jedinstvu i teritorijalnom integritetu Jugoslavije, u skladu sa Helsinkijem (Helsinki). Posebno je podvučeno očuvanje teritorijalnog integriteta države. Da je sličan stav u tom trenutku preovladavao i s druge strane Atlantika potvrđuje to što je državni sekretar SAD, Bejker (James Baker), na kraju svoje posete Jugoslaviji 21. juna 1991. godine izjavio da Amerika podržava demokratsku i jedinstvenu Jugoslaviju i da njenu budućnost treba tražiti sporazumom kao i da je istakao da SAD neće priznati jednostrane akte otcepljenja. Ipak, Evropska zajednica, organizacija nastala kao rezultat jednog progresivnog procesa u Evropi i svetu, opredila sa na kraju 1991. godine da podrži jedan izrazito retrogradan proces, secesiju Slovenije i Hrvatske kao i drugih secesionističkih republika, donevši 17. decembra 1991. godine deklaraciju o kriterijumima za priznavanje novih država u istočnoj Evropi i Sovjetskom Savezu, kao i Deklaraciju o Jugoslaviji (Declaration on Yugoslavia) kojom se

sve jugoslovenske republike pozivaju da do 23. decembra podnesu zahtev za priznavanje i dokaze da su ispunile kriterijume za priznavanje. Time je pogazila ne samo svoje opredeljenje iz Deklaracije o Jugoslaviji 26. marta 1991. godine, već i svoj tek mesec i po dana ranije usvojen dokument, deklaraciju Evropske zajednice objavljene u Rimu 8. novembra 1991. godine koja je govorila da se izgledi za priznanje nezavisnosti onih republika koje to žele mogu razmatrati samo u okviru sveukupnog rešenja. Dakle, mada je jasna uloga Nemačke u ovoj promeni stava dvanestorice ipak je, ne samo začuđujuće, već i poražavajuće da je jedanest država dozvolilo sebi da budu prisiljene da učine nešto sa čim se inicijalno i u osnovi nisu slagale i to pod pritiskom samo jedne, dvaneste, ma koliko bio veliki uticaj i velika moć te države. Već sam pomenuo Fridriha Naumana koji je u vreme Prvog svetskog rata izneo koncepciju nemačke dominacije srednjeevropskim prostorom putem usitnjavanja tog prostora i stvaranjem malih poslušnih država koje je nazvao trabantima. Naravno, u stvaranju trabanata na zapadu, Nauman nije razmišljao. Međutim diktat koji je vezano za secesiju jugoslovenskih republika i njihovo priznavanje koji je Nemačka nametnula članicama Evropske zajednice kao i njihovo povijanje pred tim diktatom suprotno vlastitim shvatanjima i principima, pa čak imajući u vidu secesionističke tendencije u nekima od tih država i suprotno njihovim najneposredijim interesima, ukazuje na poražavajuću činjenicu da su se članice ove organizacije, među kojima i nekoliko nekadašnjih velikih sila, zahvaljujući oportunistu i malodušnosti svojih nesposobnih lidera srozale na nivo nemačkih trabanata, a kako je pokazalo njihovo kasnije učešće u nizu raznih operacija NATO, uključujući i agresiju na Jugoslaviju i na nivo trabanata Sjedinjenih država. Dakle, ne može se uopšte dovesti u pitanje pravo Jugoslavije na opstanak, niti se može dovesti u pitanje protivpravni karakter njenog razbijanja, kao osnova i razlog izbivanja sukoba. U svemu tome, u najmanju ruku cinično je da oni koji su doveli narode Jugoslavije do međusobnih ratova, ciklusa nasilja i mržnje, da oni sada, praveći se naivni dopuštaju sebi da dele pravdu. Naši narodi nikad ne smeju da zaborave ko je glavni krivac za tragediju na pros-

torima bivše Jugoslavije i to će biti jasno pokazano. U Nirnbergu je prvi i osnovni zločin bio zločin protiv mir, što u ovom vašem nelegalnom Tribunalu nije tako, samo zato što bi, u tom slučaju, oni koji su osnovali ovaj nelegalni Sud prvo morali da sude samima sebi. Dakle nije teško dokazati, gledajući istorijske događaje, a o svima postoje dokumenti i zapisi kojima raspolaže ova strana preko puta da nacionalizam na prostorima bivše Jugoslavije nije potekao od Srbije, srpskog naroda ili srpskog rukovodstva, već prvenstveno od ultradesničarskog separatičkog pokreta u Hrvatskoj, na Kosovu i Metohiji, u Bosni i Hercegovini, od ustaša i neonacista kratko rečeno, islamskih fundamentalista i albanskih terorista. Nije teško dokazati, a videćete kako će to teći, da su bratoubilački rat na prostorima bivše Jugoslavije inicirali i vojno podržavali na zapadu upravo oni koji su ovaj farsični Sud osnovali, Nemačka, Vatikan i Sjedinjene države. Da su rušenje i podelu jedne suverene zemlje izveli protiv i unutrašnjeg i međunarodnog prava. Takođe nije teško dokazati da su se za rušenje Jugoslavije poslužili krajnje nedemokratskim metodama, protivno neprekidnim tvrdnjama o njihovom humanizmu. U tom smislu može se reći da ono šta oni kvalifikuju kao međunarodna zajednica, da je na prostorima Jugoslavije i Hrvatske i Kosova i Bosne i Hercegovine podržavala totalno-šovinističku elitu, teroriste, islamske fundamentaliste i neonaciste kojima je cilj bila etnički čista država, to jest država bez Srba. Metodi čišćenja srpskog naroda koji je hrvatski ultranacionalistički pokret sprovodio početkom devedesetih kroz svoje paravojne jedinice, veoma su identični onome šta se 50 godina ranije, tom istom narodu, na istim prostorima događalo. Tako su početkom devedesetih Srbi bili ti koji su bili ubijani i proterivani iz Hrvatske i to čak pre dolaska Tuđmana na vlast. Srbi su bili ti koji su ubijani i proganjani sa Kosova i Metohije. Ta međunarodna zajednica, na čelu sa SAD, na prostorima Bosne i Hercegovine i Kosmeta favorizovala i aktivno pomagala islamski fundamentalizam koji je na području Bosne i Kosmeta vršio mnogobrojne zločine nad Srbima. Povrh svega, na Kosmetu se zločini nad Srbima vrše uz punu saradnju NATO predvođenih okupacionih snaga potpunim gaženjem Rezolucije 1244 Saveta bezbednosti u kojoj su kodifikovani uslovi

prekida rata ponuđenim Jugoslaviji. Onda kad se Jugoslavija nije mogla zauzeti i kad je trebalo zaustaviti rat, ponuđeni su uslovi da se garantuje suverenitet i teritorijalni integritet Jugoslavije, da će zaštitne snage Ujedinjenih nacija doći na Kosovo da zaštite, sa obavezom da zaštite celokupno stanovništvo i da će se u određenoj meri i vojska i policija jugoslovenske države i Srbije morati da nalazi i vrati na Kosovo. Ništa od toga nije ispunjeno, ispunjeno je sve drugo, ruku pod ruku sa kriminalcima došli su vojnici NATO i isterali stotine hiljada ljudi, hiljade pobili, zapalili ogroman broj crkava, ali na to ću doći kasnije. Ono šta sada želim da kažem to je da o zločinima nad srpskim narodom u poslednjih 10 godina postoji ogomna i detaljna dokumentacija koja je ponuđena ovoj instituciji od raznih institucija širom sveta i na koju se ova strana preko puta nije ni osvrnula. Razlog je taj što je međunarodna zajednica, izazivajući konflikte na našim prostorima unapred odlučila da Srbi budu glavni krivci za sve. Stoga su svi drugi mogli i morali da budu predstavljeni kao žrtve. O tome kako je izazvan rat na prostoru bivše Jugoslavije autori takozvane kosovske optužnice proti mene, u paragrafima 79 i 80 izneli su jednu od retkih tačnih tvrdnji sadržanih u tom u celini lažnom i sramnom aktu. Citiram njihov tekst: "Slovenija je 25. juna 1991. godine proglasila nezavisnost od SFRJ što je dovelo do izbijanja rata." To piše u njihovom dokumentu. "Hrvatska je svoju nezavisnost proglasila 25. juna 1991. godine, što je dovelo do borbi između hrvatskih snaga s jedne strane i JNA i paravojnih jedinica i Vojske Republike Srpske Krajine s druge strane ...

prevodioci: Molim da čitate sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: "Bosna i Hercegovina proglasila je nezavisnost 6. marta 1992. godine što je posle 6. aprila 1992. godine dovelo do rata širokih razmera." Dakle i sami autori ove lažne optužnice, ne računajući, valjda, s tim da će kasnije protiv mene da podnose i hrvatsku i bosansku optužnicu, rekli su ko je izazvao rat u bivšoj Jugoslaviji. Učesnici u tom poduhvatu koji se sasvim sigurno može nazvati zločinačkim, a tu se radi i o unutrašnjim i spoljnim akterima,

postupili su suprotno i unutrašnjem, jugoslovenskom i međunarodnom pravu. I tim gaženjem prava i realizacijom nasilne secesije Slovenije, Hrvatske, Bosne i Hercegovine izvršili su centralni i najteži od svih zločina za koje se sudilo u Nirnbergu i Tokiju (Tokyo) i za koje je sada nadležan onaj legalan stalni Međunarodni krivični sud (ICC, International Criminal Court), zločin protiv mira. Za razliku od vlasti Slovenije i Hrvatske i muslimansko-hrvatskih vlasti Bosne i Hercegovine koje su sprovele oružanu secesiju i za razliku od njihovih podstrekača i pomagača iz Nemačke, Austrije, Vatikana, ostatka Evropske zajednice i kasnije SAD i NATO pakta, srpski narod i srpsko rukovodstvo, pa i ja lično, nastojali smo da očuvamo jugoslovensku državu. Time smo bili na strani prava dok su rušioци Jugoslavije flagrantno kršili i unutrašnje i međunarodno pravo. Njihovo pozivanje na pravo na samoopredeljenje je bilo samo dimna zavesa, nastojanje da se zamagli suština njihovog kriminalnog akta protivpravne i nasilne secesije, jer jugoslovenski narodi, a pogotovu republike nisu imali pravo na jednostrano napuštanje jugoslovenske države, ni po Ustavu Jugoslavije, ni po ustavima samih tih republika, ni po međunarodnom pravu, a pogotovo nisu imali pravo da taj svoj cilj ostvaruju silom preko leševa doskorašnjih sugrađana iz zajedničke države. Član 5 Ustava Jugoslavije koji je tada važio, to je Ustav koji je donet 1974. godine, glasi: "Teritorija Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije je jedinstvena i sačinjavaju je teritorije socijalističkih republika. Granica Socijalističke Federativne Republike Jugoslavije ne može se menjati bez saglasnosti svih socijalističkih republika i autonomnih pokrajina". Nedvosmisleno proizilazi da ni jedna republika, ni jedan narod u SFRJ, prema izričitom slovu Ustava, nisu smostalno raspolagali pravom na izdvajanje iz SFRJ i na otcepljenje bilo kog dela njene teritorije, već da je to bilo moguće jedino na osnovu saglasnosti svih. Imajućo ovo u vidu, kao i imajući u vidu iskazanu želju u Sloveniji i Hrvatskoj, a kasnije u Bosni i Hercegovini i Makedoniji da napuste jugoslovensku federaciju i upravo u nastojanju da se izbegne svaki konflikt, srpska strana je, kao što je to potvrdio i svedok Borisav Jović, predsedik Predsedništva Jugoslavije pre toga, a kasnije član Predsedništva, srpska strana je, dakle,

pokušala da ubedi, još od avgusta 1990. godine predstavnike drugih republika u saveznim organima da se usvoji zakon koji će regulisati ostvarenje prava na samoopredeljenje na odgovarajući način. I kako Jović kaže u svojoj knjizi koju ste ovde citirali, "čvrsto su rešili da idu do kraja, makar to bilo po cenu incidenata i sukoba". A podsetiću vas iz onog velikog govora Tuđmana koga smo ovde citirali, kada je reko "rata ne bi bilo da ga Hrvatska nije želela", a bez rata, bez takvog rata, niko ne bi mogao da istera pola miliona Srba sa prostora na kojima su vekovima živeli i koji nisu u vreme hrvatske secesije tražili nikakvu državu već samo autonomiju i koji su do tog trenutka bili, po samom hrvatskom Ustavu bili konstitutivni narod u Hrvatskoj, jer je Hrvatska bila definisana kao država hrvatskog naroda, država srpskog naroda, a onda i ostalih, a onda izbačen. Dakle, kad se imaju u vidu citirane odredbe Ustava, jugoslovenske republike Hrvatska i Bosna i Hercegovina, Slovenija, svoju nezavisnost proglasile, odnosno svoje otcepljenje izvršile kršenjem Ustava. A s obzirom na to da je otcepljenje ovih republika vršeno primenom oružane sile, radi se o nezakonitoj oružanoj nasilnoj secesiji. A nezakonita oružana nasilna secesija koja za posledice ima desetine hiljada mrtvih, zločin je i po unutrašnjem, jugoslovenskom i po međunarodnom pravu, jednako kao što je zločin i podsticanje i pomaganje takvog krvavog akta koji su učinili učesnici sa strane. A to su isti oni koji stoje iza ovog nelegalnog Suda koji za cilj ima upravo da njih amnestira, a da krivicu baci na žrtve njihovih zločina. A te su žrtve među svim jugoslovenskim narodima. I sa tačke međunarodnog prava, otcepljenje bivših jugoslovenskih republika na način na koji su ga izvele, nije bilo dozvoljeno. Da je takva situacija u pogledu secesije bivših republika Jugoslavije upravo je eksplicitno potvrdio Antonio Kaseze (Antonio Cassese), bivši predsednik ove, ove institucije u jednoj svojoj monografiji posvećenoj u celini pravu naroda na samoopredeljenje (Self determination of People – a Legal Appraisal, Cambridge University Press, 1995). godine u kojoj na stranama 269 i 270 istakao da jugoslovenske republike nisu imale pravo na eksterno samoopredeljenje, niti po međunarodnom pravu, niti po jugoslovenskom, unutrašnjem pravu. Kaseze kaže, na

ovim stranicama koje pominjem: "Kao i u slučaju 12 sovjetskih republika, po međunarodnom pravu šest jugoslovenskih republika nisu imale pravo na spoljno smoopredeljenje. Uz to, takvo pravo nije bilo proklamovano ni jugoslovenskim Ustavom. Međutim, za razliku od sovjetskog, jugoslovenski Ustav ne sadrži odredbe koje bi pružale pravo na otepljenje šest republika koje čine Jugoslaviju." I on citira Ustav Jugoslavije. Dakle, kao što je ovo ilegalno Tužilaštvo u trenutku, rekao bih nesmotrenosti, ukazalo u citiranim paragrafima 79 i 80 takozvane kosovske optužnice na to ko je izazvao rat u Jugoslaviji, tako i bivši predsednik ovog Suda, u vreme dok je bio još na čelu ove ustanove, u istoj knjizi na stranici 273, pošto je konstatovao nelegalnost secesije, izveo zaključak identičan ovome koji se potkrao ovom takozvanom Tužilaštvu u navedenim paragrafima. Taj Kasezeov zaključak glasi, citiram: "Dobro je poznato da je u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini kao i nekoliko bivših sovjetskih republika, secesija oživela stare mržnje i dovela do užasnog krvoprolića". To je tačno. Dobro je poznato svakome ko želi i ima onaj minimum poštenje potreban da ono šta je očigledno, prihvati kao istinito. Onaj ko taj minimum poštenja nema, može sebi da dozvoli da očigledne i dobro poznate činjenice izvrće u njihovu suprotnost, sem ako mu se eventualno omakne da negde i kaže istinu. Ipak, ne treba zaboraviti da imati istinu za saveznika predstavlja sigurnu garanciju ranije ili kasnije pobeđe. Dok imati istinu za protivnika predstavlja siguran osnov i put ka sramnom i ponižavajućem porazu. A sve ovo šta govorim je istina o krvavom razbijanju Jugoslavije, međunarodno priznate države koja je i po pravu i po moralu i po istorijskim činjenicama i, konačno i što je najvažnije, po stvarnom interesu i stvarno shvaćenoj dobrobiti svih njenih građana imala pravo na opstanak. Vreme mi ne dozvoljava da iznesem čak i neke neophodne činjenice i konstatacije. Nadam se da se nećete usprotiviti da kad je reč o Kosovu smatrate sastavnim delom i sedam "Belih knjiga" jugoslovenske Vlade koje su, inače, unete kao dokazni predmet i svu dokumentaciju koja je predata ovom regularnom i legalnom Međunarodnom sudu pravde u Hagu (The Hague) koji se odnosi na agresiju na Jugoslaviju, a ja ću kasnije uvesti i druge doku-

mente. Ali povodom Kosova želim samo nekoliko stvari da naglasim koje, gledano iz sadašnje perspektive, pokazuju koliko je bio tačan i ispravan prilaz koji je Jugoslavija imala o tome, jer šta se dogodilo i šta su posledice? Samo tokom prvih godinu dana stranog prisustva na Kosovu i Metohiji, odnosno od momenta povlačenje jugoslovenske vojske i srpske policije iz ove srpske pokrajine u junu 1999. godine, na teritoriji Kosova i Metohije, dakle samo prvih godinu dana, izvršeno je 5.000 terorističkih akata, više hiljada ljudi ubijeno i oteto, porušeno 150 crkava ... Gospodo, da je negde porušeno 150 džamija, 150 katoličkih crkava, 150 sinagoga, čitav bi svet brujaao. Pod pokroviteljstvom i zaštitom Ujedinjenih nacija su počinjeni svi ovi zločini. Gaženjem rezolucije Ujedinjenih nacija, pretvaranjem bezbednosnih snaga Ujedinjenih nacija u okupacine snage, u saučesništvu sa albanskim teroristima. Preko 300.000 stanovnika isterano pod pokroviteljstvom Ujedinjenih nacija i saučesništvom. S druge strane, u pokrajinu je ušlo i uselilo se više od 200.000 Albanaca, stranih državljana, uglavnom iz Albanije i Makedonije. Progon i teror nad svim šta je nealbansko, a posebno nad svim šta je srpsko, nastavljen je nesmanjenim žarom i do danas. Ako je i došlo do pada u apsolutnom brojnem izrazu rezultata ove zločinačke historije, to je samo zbog toga što je na Kosmetu sve šta je srpsko i nealbansko gotovo već počišćeno. Šta je u toj južnoj pokrajini republike Srbije preostalo premalo toga na čemu bi ova kolektivna žeđ za nasiljem mogla da se izivi. Pa čak i to premalo nealbanskog i srpskog što je preostalo na Kosmetu, za albanske šovinističke horde bilo je premnogo. Te je do nove kulminacije antisrpskog nasilja, sada od Srba na gotovo ispražnjenom Kosovu i Metohiji, došlo 17. marta ove godine, nakon najnovijeg autorskog poduhvata ovdašnjeg svedoka Halita Baranija (Halit Barani). On nije, naravno, jedini zlikovac koji je ovde uzet da svedoči. Mnogi su zlikovci ovde svedočili, ali ovo je dokazano. Taj Halit Barani je svojom novom izmišljenom pričom o srpskom navodnom zločinu nad tri albanska dečaka koji su se utopili u reci, navodno bežeći od svojih srpskih progonitelja dao signal za histeričan masovni juriš na sve što je srpsko, zbog čega je KFOR (Kosovo Force) i njega hapsio i to praćeno akcijam takođe ovdašn-

jeg svedoka, takođe kriminalca i teroriste Šukri Buje koji je ovde potvrdio da je komandovao jedinicom UČK u Račku (Recak). Jedinicom. I da je prvi otvorio vatru iz teškog mitraljeza na policajce koji su se približavali selu. I, naravno, zajedno sa svojim pogromaškim istomišljenicima i sledbenicima. Ili, da se uzrazim ovdašnjim rečnikom, taj nedavni, kao i raniji pogrom srpskog i drugog nealbanskog stanovništva na Kosovu i Metohiji rezultat je, u stvari, udruženog zločinačkog poduhvata upravo ove institucije, to su ti njeni svedoci s kojima saraduje i čije interese ovde brani i onih koji stoje iza nje i sa najmračnijim i najnazadnijim pokretom koga je Evropa iznedrila u novijoj istoriji. A kad se ima u vidu i ono šta se događalo u Hrvatskoj i Bosni i Hercegovini, pogotovu onaj više nego vidan kontinuitet između separatističkih i nacionalističkih tendencija i pokreta sa njihovim pronacističkim i ekstremnim pretečama iz vremena Drugog svetskog rata i kad se ima u vidu iracionalni zanos, gotovo strast s kojom ovo takozvano Tužilaštvo nastoji da podrži i opravda akte onih koji istrajavaju u tome da revidiraju tekovine dva svetska rata i ostvare ono šta poraženi u njima, nisu uspeli, onda se jasno nameće veoma zabrinjavajući zaključak da je udruženi zločinački poduhvat čiji je učesnik i ova institucija još daleko, daleko širi i po broju učesnika i po zločinačkom planu i po, kako vremenskom tako i prostornom obuhvatu. Mnogi danas na zapadu nasilje koje se sprovodi od strane albanskih terorista na Kosovu pokušavaju da pravdaju i objasne revoltom i osvetom zbog navodnog dogotrajnog terora represije srpskih vlasti nad albanskim stanovništvom na Kosovu i Metohiji, što je notorna laž. Gde su ti teorisani, hapšeni, ubijeni, zatvarani Albanci svih tih godina? Zato ova dokumentacija ne samo da je zasnovana na falsifikovanju činjenica već u potpunosti pada u vodu pred nepobitnom činjenicom o istorijskom kontinuitetu progona srpskog naroda i upšte hrišćanskog stanovništva sa prostora Kosova i Metohije koji traje još od vremena turske okupacije, pa sa kraćim prekidima, sve do današnjih dana. Mada pravih prekida, može se slobodno reći, nije ni bilo. Etničko čišćenje Srba sa Kosova i Metohije ima dugu istoriju. Posebno se intenzivirala posle osnivanja takozvane albanske lige (Lidhja e Prizrenit) u Prizrenu (Prizren)

1878. godine koja je izradila kocept stvaranja Velike Albanije. Ugledni evropski historičar, Konstantin Jiriček (Konstantin Jiricek) tvrdi da je iz Stare Srbije, to je Kosovo, u periodu 1878. do 1912. godine, proterano u centralne oblasti današnje Srbije 150.000 Srba, odnosno gotovo jedna četvrtina srpskog stanovništva. Pored mnogobrojnih ruskih i francuskih izvora o tom procesu govori i bogata engleska diplomatska građa, pisma upućena na, primer, od strane ser Džordža Banama (George Banham), markizu Lensdaunu (Henry Charles Keith Petty-Fitzmaurice, 5th Marquess of Lansdowne) 1901. godine gde piše o isterivanju Srba, pa onda takođe o isterivanju velikog broja srpskih porodica i tako dalje, što ja nemam vremena da citiram. Razvoj situacije na Kosovu i Metohiji u toku XX veka je pokazao da se ništa nije promenilo u metodima rasrbljavanja tog prostora. Već, naprotiv, da je politika pritiska i terora nad Srbima i Crnogorcima od strane Albanaca postala još grublja i daleko pogubnija. To je posebno došlo do izražaja tokom Prvog svetskog rata, naročito za vreme povlačenja srpske vojske preko Albanije 1915. godine, o čemu postoji ogromna građa. A kada je na početku Drugog svetskog rata Italija stvorila marionetsku Veliku Albaniju i u nju uključila najveći deo Kosova i Metohije, stvorena je prilika za novi teror nad nealbanskim, a pre svega srpskim stanovništvom, o čemu nedvosmisleno govori izjava premijera albanske marionetske Vlade, Mustafe Kroje (Mustafa Kroja) iz juna 1941. godine, citiram: "Da je potrebno maksimalno se potruditi da se svi Srbi starosedeooci isteraju sa Kosova, da se proteraju u koncentracione logore u Albaniju, a Srbe doseljenike treba poubijati". Podsećajući na izjavu ovog fašističkog premijera, historičar Slavenko Terzić ističe da se prema podacima američkih specijalnih službi, šiptarski nacionalisti od početka rata, od aprila 1941. godine do avgusta 1942. godine ubili 10.000 Srba i da je proterano 100.000 ljudi, dok je približno toliki broj Albanaca doseljen na Kosovo. Herman Nojbaher (Hermann Neubacher), specijalni opunomoćenik Trećeg rajha za jugoistočnu Evropu piše 1943. godine, u jesen: "Šiptari su požurili da proteraju što je više moguće Srba iz zemlje. Kada se general Nedić sa gorkim tužbama obratio meni, preporučio sam hitno arbanaškoj Vladi da se progonima učini kraj. Kada sam video da je moja inter-

vencija ostala bez uspeha, zatražio sam davanje ostavke na moju misiju u Albaniji". To piše opunomoćenik Trećeg rajha, nacista i on se zgražava nad tim. Iguman Makarije, 3. aprila 1968. godine piše srpskom patrijarhu Germanu, jer su jugoslovenske vlasti posle Drugog svetskog rata prikrivale od šire, posebno vankosmetske javnosti, progon Srba koji je nastavljen. Piše, dakle: "Šiptari opet pokazuju svoju iskonsku mržnju prema Srbima. Nalazimo se u teškoj situaciji, težoj nego u vreme Austrije ili Turske (Turkey). Onda smo imali bar nekakvo pravo. Svakodnevna pojava ...

prevodioci: Molimo vas da čitate sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: "Svakodnevna pojava su nasilja, krađe usred bela dana, vređanja i pretnje. Vi, svakako i od drugih čujete šta se dešava sa Srbima na Kosmetu". A Odeljenje unutrašnjih poslova u pokrajini, 1966. godine kaže: "U srednim školama, srednjim specijalnim školama, gimnazijama, učiteljskim školama omladini se legalno predaje nacionalizam, neprijateljska aktivnost raste. A ovakvih akcija je u poslednje vreme sve više. Fizički napadi na lica crnogorske i srpske nacionalnosti, pretnje i teranja na odlazak ...

prevodioci: Molimo da usporite dok čitate.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: "Otvorena neprijateljska istupanja na javnim mestima." Ruski stručnjak za Balkan, profesor Elena Guskova (Elena Goukova) u svojoj knjizi "Istorija jugoslovenske krize 1990 - 2000. godine" (The History of the Yugoslav Crisis From 1990 to 2000), na strani 444 piše: "Demonstracije u pokrajini praćene su sabotazama u pojedinim preduzećima bacanjem letaka, merama za pretvaranje Kosmeta u etnički čistu pokrajinu. Šoviniisti su se koristili svakojakim metodama, čak i pretnjama fizičkog istrebljenja Srba i Crnogoraca. Skrnavili su spomenike kulture, pravoslavna groblja, palili kuće, ubijali ljude, nasilno zauzimali tuđu zemlju, ograničavali slobodu kretanja. Posledica toga bio je masovni odlazak srpskih porodica iz ove pokrajine. Od 1.451 naseljenog mesta 1981. godine,

u 635 nije bilo ni jednog Srbina. Osalo je samo 216 čisto srpskih sela. Tokom 10 godina, na ovom ...

prevodioci: Molimo da usporite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Tokom 10 godina na ovom mestu vladao je albanski teror koji bilo veoma teško obuzdati. Do 1991. godine na Kosovu je ostalo manje od 10 posto Srba" I tako dalje, završavam citat Elene Guskove. Dakle izraz "etničko čišćenje", "etnički čist", prvi put su se pojavili i počeli da se koriste upravo vezano za ove događaje. I vaš ovdašnji svedok, slovenački profesor prava, slovenački profesor Ustavnog prava, Ivan Kristan, u članku naslovljenom "Ustavni položaj autonomnih pokrajina u SFRJ" 1981. godine objavljen, skrećem pažnju, 1981. godine, piše, citiram iz njegovog članka: "Albanska nacionalistička zamiaio o etnički čistoj republici, Kosovu i o ujedinjenju svih Albanaca u jednu republiku, negira jednu od osnovnih tekovina Narodnooslobodilačke borbe. Parola o etnički čistom Kosovu nudi, umesto ravnopravnosti i zajedništva naroda i narodnosti, njihovo neprestano prebrojavanje i šovinizam". To piše ustavni stručnjak koga ste vi ovde doveli, slovenački profesor, 1981. godine. 1981. godine. Dalje ga citiram: "Protiv drugih naroda i narodnosti vrše se brojni pritisci i šovinistički ispadi koji idu čak dotle da se pripadnici pojedinih naroda počinju iseljavati zbog osećanja ugroženosti. To se već duže vreme događa na Kosovu odakle se iselio priličan broj Srba i Crnogoraca, tako da prema popisu iz 1981. godine u poređenju sa 1971. godinom, pripadnika ova dva naroda ima manje i to ne samo relativno, u strukturi, već i apsolutno", i dalje objašnjava. Završavam citat ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću pre nego što nastavite, da vam kažem da ćemo sada da napravimo pauzu od 20 minuta i ukoliko se sa tim slože prevodioci, radićemo danas do 14.00. Pauza od 20 minuta.

(pauza)

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, nastavite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Gospodine Robinson, ja insistiram da mi, ipak, odredite neko vreme sutra.

SUDIJA ROBINSON: Razmotrićemo to kada se približimo kraju današnjeg dana.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Dobro. Kristan, a ponavljam, radi se o članku vašeg svedoka i to o članku iz 1981. godine, ukazuje i na suštinsku vezu koja postoji između velikoalbanskog fašističkog pokreta iz vremena Drugog svetskog rata, takozvanih "balista", sa separatističkim albanskim pokretom sa početka osamdesetih godina XX veka, istim onim pokretom sa istim učesnicima koji je na kraju XX veka, a posebno intenzivno od 1988. godine preraste u ogoljeni terorizam sa secesionističkim motivima i terorističkim sredstvima i u saradnju sa agresorskim trupama 19 zemalja NATO do kraja etnički očisti od Srba i drugog nealbanskog stanovništva ovu kolevku srpske državnosti. O toj vezi i kontinuitetu velikoalbanskih fašista iz Drugog svetskog rata Kristan u navedenom članku kaže: "Iredentističke težnje albanskih nacionalista na Kosovu nisu novijeg porekla, već se pojavljuju, u stvari, kao produženje raznih kvislinških i fašističkih organizacija." A da velikoalbanske aspiracije i teritorijalne pretenzije Albaniji nisu usahle s porazom velikoalbanskog pokreta iz Drugog svetskog rata, zajedno sa njihovim nemačkim i italijanskim nacistima i fašistima pokazuju i glasovi kako iz Albanije tako i sa Kosova i Metohije. Tako generalni sekretar Komunističke partije Albanije (Partija Komuniste e Shqiperise), Enver Hodža (Enver Hoxha) u pismu Centralnom komitetu sovjetske Komunističke partije 1949. godine, uzdajući se u sukob Jugoslavije sa Staljinom (Iosif Vissarionovich Dzhugashvili Stalin) u to vreme, napisao, citiram: "Berlinski konres (Berlin Congress) i Versajsku ugovor o miru (Peace Treaty of Ver-

sailles), nepravедno su oštetili interese Albanije i albanske nacionalne menjine na Kosovu. Oni se nisu saglasili sa ovakvim rešenjem ovog pitanja i ne žele da ostanu u granicama Jugoslavije, nezavisno od njenog ...

prevodioci: Molimo da usporite.

OPTUŽNI MILOŠEVIĆ: ... političkog uređenja. Njihov jedini ideal je spajanje sa Albanijom". Pomenuti istoričar, Elena Guskova u svojoj obimnoj knjizi kaže: "Separatistička delatnost radikalno raspoloženog dela Albanaca na Kosovu i Metohiji otpočela je odmah posle Drugog svetskog rata i nije prekidana ni jednog časa. Već 1956. godine služba bezbednosti otkrila je u pokrajini nekoliko grupa koje su nekoliko godina na Kosmet ubačene iz Albanije radi stvaranja ilegalnih nacionalističkih organizacija. Krajem pedesetih i početkom šezdesetih na Kosmetu je delovala organizacija Revolucionarni pokret za ujedinjenje Albanaca (Levizja revolucionare per bashkim te Shqipetareve) koji je predvodio Adem Demaci (Adem Demaci)", završen citat, navodeći da je tokom šezdesetih godina albanski teror postao znatno aktivniji, a to aktivniji znači da albanski separatisti u tom periodu organizuju, citiram "provokacije i diverzije, skrnave crkvene objekte i spomenike srpske kulture, zastrašuju pravoslavno stanovništvo", isti autor objašnjava da se stanje nije smirilo ni sedamdesetih godina upkos činjenici da je 1974. godine Kosmet praktično istrnut iz pravnog sistema republike Srbije i pozivajući se na intervju koji je prvi čovek srpske policije, tada savezni ministar unutrašnjih poslova, inače Hrvat, Franjo Herljević, dao, kaže da je izneo podatke, citiram: "da su tu od 1974. do početka 1981. godine organi bezbednosti otkrili više od hiljadu ljudi koji su se bavili podrivanjem država sa pozicija albanskog nacionalizma. Mnogi od njih, po njegovim rečima, povezani su sa jednom od najaktivnijih organizacija, takozvanim Crvenim frontom (Fronti i Kuq), proalbanskom organizacijom koja deluje na teritorijama zapadnih zemalja, a usmerava i kanališe Albanska partija rada (Partija e punes e Shqiperise). Počev od masovnih demonstracija i nereda albanskih

separatista iz marta 1981. godine, albanski separatistički pokret otvoreno se zalaže za ideju "Kosovo Republika" (Kosova Republike), dakle otepljenje Kosova od Srbije, zatim i otepljenje od Jugoslavije i konačno priključenje ove oblasti Albaniji. Ako se pogleda etnička i demografska struktura Kosova i Metohije krajem XIX veka i istovremeno krajem XX veka, vidi se da se ona drastično izmenila na štetu Srba, a najkрупnije promene su se dogodile upravo u zločinima u toku Drugog svetskog rata 1941 - 1945. godine. Posle donošenja Ustava 1974. godine, sva politička, sudska, izvršna vlast na Kosovu i Metohiji bila je u rukama albanske nacionalne manjine u Srbiji. Naročito može se reći od 1966. godine, a posebno u Ustavu od 1974. godine, Albanci u ovom delu Srbije su taj ogromni stepen autonomije iskoristili za svakodnevnu diskriminaciju srpskog stanovništva - raspirivanje nacionalne mržnje, apsolutno favorizovanje Albanaca u svim oblastima društva i praktično svakodnevno proterivanje Srba. Umesto neophodnog duha tolerancije ...

prevodioci: Molimo da usporite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: ... i razumevanja i civilizovanog negovanja odnosa sa drugim narodima. Paradoksalnost cele ove situacije krije se u tome da su Albanci na Kosovu i Metohiji, čije vođstvo tvrdi da su vekovima sistematski ugnjetavani i proganjani, upravo u Srbiji dostigli takav demokratski bum i takav stepen ekonomskog razvoja da se već osamdesetih godina mogla uočiti ogromna razlika između stanja na Kosovu i stanja u susednoj Albaniji, gde su imali svoju nacionalnu državu. U prilog, naravno, njihovom položaju na Kosovu i Metohiji. Albanska manjina je u Srbiji odnosno na Kosovu i Metohiji doživlala je snažan prosvetni, kulturni, naučni uzlet i to zahvaljujući, pre svega, pomoći Beograda i Vlade Srbije upravo u periodu kada se drastično smanjivao broj Srba u pokrajini. A proces etničkog čišćenje naročito ilustruje iseljavanje srpskih intelektualaca pod pritiskom. Samo u toku jedne decenije, 1971- 1981. godine, desetina lekara napuštaju Dom zdravlja u Prištini (Prishtine), desetina profesora univerziteta napušta fakultete u Prištini. S druge strane, velikoalbanska

šovinistička propaganda dostigla je najveći uspeh u periodu 1975 - 1980. godine, dakle posle usvajanja saveznog Ustava 1974. godine koji je pokrajinama u Srbiji dao atribute državnosti i federalne konstitutivnosti. Zahvaljujući tome, između Jugoslavije i Srbije, a zapravo između Kosova i Metohije i susedne Albanije, granica praktično nije ni postojala i u to vreme zlatnog doba staljinizma Enver Hodže u Tirani (Tirana), uopšte. U onoj meri u kojoj su kosovskim Albancima od strane jugoslovenskog rukovodstva u Titovo vreme davana sve veća autonomna prava pojačavali su se njihovi apetiti za još većom samostalnošću, kao prvom koraku ka otcepljenju. Prve masovne rušilačke demonstracije datiraju od novembra 1968. godine. Pokazalo se da kasnije, nakon 1980. godine, oni se više ne zadovoljavaju širokom autonomijom zagarantovanom političkim i ljudskim pravima, a što im je obezbeđeno Ustavom iz 1974. godine i to je došlo do izražaja u masovnoj pobuni albanskih separatista u proleće 1981. godine pod parolom stvaranja "Kosova Republike". To uostalom citira i vaš svedok Ivan Kristan. Uticaj stranih faktora koji su podržavali i pomagali razbijanje Jugoslavije bio je veliki. Upravo ti uticajni faktori izašli su sa jednom krajnje zlonamernom tvrdnjom o tome da je kriza na Kosovu i Metohiji posledica donošenja 1989. godine amandmana na Ustav Srbije iz 1974. godine, za koje je rečeno da su ukinuli autonomiju na Kosovu, ograničili ljudska prava Albancima. To je sasvim neosnovana tvrdnja. Amandmanima na Ustav Srbije 1989. godine uspostavljeno je državno jedinstvo Republike Srbije koja je do tada bila pod tutorstvom svojih pokrajina, jer i Kosovo i Vojvodina su do tih amandmana učestvovali u ostvarivanju vlasti na nivou republike, ali republika nije imala nikakvih ovlašćenja na teritoriji pokrajine, znači na vlastitoj teritoriji i na tom delu svog vlastitog prostora nije mogla da ostvaruje svoje ustavne obaveze, pre svega obaveze o pravima svojih građana. Dakle ustavnim amandmanima 1989. godine i Ustavom iz 1990. godine samo su ispravljene anomalije u ustavnom položaju Republike Srbije i omogućeno je da ona funkcioniše kao normalna federalna jedinica u Jugoslaviji. S druge strane, ustavnim amandmanima iz 1989. godine i Ustavom 1990. godine, ničim nisu ograničena niti ukinuta ljudska prava Albanaca. Kao i sve druge manjine imali su i

školoвање i štampu i knjige, izdavaštvo, sve na svom jeziku. I u svemu, postupke pred sudovima, komuniciranje s državnim organima na svom jeziku i u svemu zaštićeniji nego bilo koja nacionalna manjina u drugim zemljama. Sa otepljenjem Slovenije i Hrvatske kosovska kriza je ušla u novu etapu. Od kada je formirana teroristička UČK, albanski secesionisti su počeli sa otvorenim terorističkim napadima. A ta je organizacija, što će pokazati dokumenti koji će ovde biti predočeni, masovno naoružavana i obučavana od strane pojedinih zapadnih zemalja, pre svega Nemačke, SAD, Švajcarske, pojedinih islamskih zemalja. Svojevremeno su u Nemačkoj i Švajcarskoj objavljene liste sa imenima banaka i brojevima računa na koje su upućivani prilozi za UČK. Primere neću da navodim, jer za to nemam vremena. Prema izveštaju engleskog nedeljnika "Juropan" (European) i časopisa "Konkrit" (Concrete) broj 3 od 1999. godine, teroristima UČK je uz nemačku podršku isporučeno preko Albanije najmodernije oružje i oprema u vrednosti od više miliona maraka. Prema izjavama saradnika OEBS-a Bila Fokstona (Bill Folkestone) koji je bio stacioniran na granici između Jugoslavije i Albanije, međunarodni posmatrači su u junu 1999. godine sa iznenađenjem primetili da su pripadnici UČK nosili nemačke uniforme. Uostalom Nemačka obavestajna služba je priznala da je u Berlinu i Frankfurtu (Frankfurt) duže vreme organizovala obuku albanskih terorista i transport oružja za UČK. A pomoć Irana (Iran), Turske, pre svega, a posebno albanske narko-mafije u svetu je evidentna i o tome postoje takođe itekako verodostojni izvori. Glavni zadatak oko naoružavanja poveren je 1998. godine američkoj službi. A onda u saradnji sa engleskom službom o čemu "Skotsmen" (The Scotsman) kaže, citiram: "Američka CIA (Central Intelligence Agency) je kontaktirala MI-6 (Secret Intelligence Service) radi dogovora o programu obuke UČK", kaže viši britanski vojni izvor. MI-6 je potom tu operaciju na bazi podugovornog odnosa preneo na britanske bezbednosne kompanije koje su sa svoje strane kontaktirale izvestan broj bivših članova 22. SAS regimente (22 Special Air Service Regiment). Zatim je nastavljena lista naoružavanja" i tako dalje, o čemu ja sada nema vremena da govorim. Najčešće mete UČK od početka njene oružane aktivnosti bile

su policijske stanice i vojne ustanove kao i civilno stanovništvo. Njene žrtve su često bili pripadnici sopstvenog naroda, samo zato što su bili lojalni građani Srbije. Teroristička aktivnost se pojačavala iz godine u godinu. Ogroman broj napada se dogodio, ja ću samo pomenuti u izveštaju za 1998. godinu, od 1. januara do 31. decembra 1.129 terorističkih napada u kojima je 115 pripadnika Ministarstva unutrašnjih poslova ubijeno, od toga, da sada ne delim, ne od toga, 115 ubijeno, 216 zadobilo teške, a 187 lake telesne povrede, dok je 15 njih oteto. Izvršeno je 755 terorističkih napada i provokacija na građane, ovo se napred odnosi na policajce. 173 građanina ubijeno, od čega 46 Srba i Crnogoraca, 77 Albanaca, tri Roma, dva Muslima i 42 neidentifikovana. Kao što vidite, 1998. godine UČK je ubila više Albanaca nego Srba. U toj godini teroristi su oteli 292 građanina, od čega 173 Srbina i Crnogorca, 100 Albanaca, 14 Roma, jednog Muslimana i jednog Bugarina i jednog građanina Makedonije, od kojih su ubili 31, a 142 sudbina je nepoznata, devet je pobjeglo. I onda se objašnjava šta je sve upotrebjeno, minobacači, ručni lanseri, automatsko oružje, eksplozivna sredstva, protivtenkovske mine i tako dalje i tako dalje. I sve to u vreme kad je Ibrahim Rugova (Ibrahim Rugova) tvrdio da UČK predstavlja uobrazilju srpske propagande, da ona ne postoji. Ovi podaci su dovoljno jasni i pitam se da li bi i jedna vlada u svetu mogla da ostane pasivna prema takvoj aktivnosti terorista. Razume se da je policija, ne samo morala da reaguje na terorističke napade, već je bilo neohodno da preduzima dejstva sa ciljem razbijanja i neutralisanja terorističkih grupa i uspostavljanja kontrole. Napadi na vojsku su vam poznati i poznati su celokupnoj javnosti. A u širokom spektru stavova raznih međunarodnih političkih struktura jednog dela međunarodne javnosti, naročito od polovine 1998. godine dominirala je smišljeno lansirana neistina o UČK kao nekavom gerilskom pokretu albanske nacionalne zajednice, što je potpuno neosnovano. Tako je Federacija američkih naučnika, FAS (Federation of American Scientists) koja se smatra trustom mozгова, objavila 1998. godine izveštaj u kojem je separatističko-terorističku UČK svrstala među najpoznatije terorističke organizacije u svetu. FAS je uz "Stejt department" (US Department of State) jedina organizacija u SAD

koja se ozbiljno bavi kvalifikovanjem terorističkih organizacija u svetu. Džon Pajk (John Pike), šef odseka za bezbednost FAS-a izjavio je da je "njegova organizacija uradila kompletnu analizu detaljno istražujući našin delovanja i strukturu UČK za razliku od Stejt departmenta koji procene bazira, uglavnom, naravno, na političkoj osnovi". Pajk sumarno navodi činjenice zbog kojih je UČK svrstana među terorističke organizacije. Pre svega taktika UČK sastoji se od napada na organe bezbednosti i to iz zasede. Zatim članovi UČK organizovani su u ćelije od tri do pet članova što je karakteristično zapravo za terorističke organizacije. Članovi grupe su vidno opsednuti svojom idejom odvajanja Kosova i Metohije od Srbije i Jugoslavije i pripajanja Albaniji, a naredbe bespogovorno izvršavaju. U daljoj analizi FAS-a istaknuto je da u redovima UČK ima 1.000 plaćenika iz Albanije, Saudi Arabije, Jemena (Yemen), Avganistana, Bosne i Hercegovine i Hrvatske kao i vojnih stručnjaka iz nekih zapadnih zemalja koje ne mogu sada da nabrojim, koji rade kao instruktori. I nabroja glavne kampove na području Albanije. U izveštaju FAS-a stoji, pored ostalog i to da otvoreni, dugoročni cilj UČK je da ujedini albansko stanovništvo Kosova, Makedonije i Albanije u Veliku Albaniju. Da je UČK predstavljala tipičnu terorističku organizaciju sa svim karakteristikama, bio je stav svih policija zapadnih zemalja, jer su dobro poznavale veze te organizacije sa mrežom trgovaca droge, oružjem i belim robljem. I specijalni izaslanik SAD za Balkan Gelbard (Robert Gelbard) je 23. februara 1998. godine, na konferenciji u Beogradu izjavio, citiram: "Duboko smo uznemireni i energino osuđujemo neprihvatljivo nasilje koje sprovode terorističke grupe na Kosovu, a posebno UČK. Radi se, bez ikakve sumnje, o jednoj terorističkoj grupi. Ne prihvatam nikakvo opravdanje. Radeći godinama na problemima aktivnosti terorista, ja dobro umem da prepoznam i definišem jednu terorističku grupu, odbacujući svaku retoriku i zadržavajući samo činjenice. Dakle aktivnosti te grupe govore same za sebe". Završen citat. Tada je on pozvao demokraske albanske lidere da, citiram: "osude terorizam i time pokažu na kojoj su strani", od čega nije bilo ništa, naravno. I u establišmentu SAD, van Klintonove administracije postojalo je od druge polovine 1998.

godine nedvosmisleno uverenje da je UČK tipična teroristička organizacija. To potvrđuje i pažljivo sastavljen dokument koji je pripremio senatski komitet Republikanske partije (Republican Party) 1999. godine, u kome je rečeno, citiram: "U vreme kad je počelo bombardovanje NATO, partnerstvo Klintonove administracije sa UČK bilo je nedvojbeno. Tako demonstrativno prihvatanje od strane vodećih zvaničnika Klintonove administracije jedne organizacije koju je samo godinu dana ranije jedan od njenih zvaničnika označio kao terorističku, je, najblaže rečeno, zapanjujući obrt. Još značajnije što novo Klinton - UČK partnerstvo može da prikrije zabrinjavajuće osobine UČK koje je Klinton propustio da uzme u obzir". Završen citat. To je zvaničan dokument Senata (US Senate) Sjedinjenih država. Priroda i uloga UČK kao terorističke organizacije posebno je dokumenata i u transkriptu američkog Kongresa (US House of Representatives) iz 2000. godine. Frank Kilufo (Frank Cilluffo) iz programa globalnog organizovanja zločina u svedočenju pred Kongresom sa predstavnikom komiteta za pravosuđe (Committee on the Judiciary) 13. decembra 2000. godine, izjavio je: "Ono šta je bilo široko skriveno od očiju javnosti bila je činjenica da je UČK deo svojih fondova dobijala od prodaje narkotika. Albanija i Kosovo se nalaze na sredini balkanskog puta koji povezuje pozlaćeni polumesec Avganistana i Pakistana sa tržištem narkotika u Evropi. Vrednost tog puta se procenjuje na oko 400 milijardi američkih dolara godišnje i preko njega prelazi preko 80 posto heroina namenjenog Evropi". To je svedočenje pre Komitetom američkog Kongresa. Oni tim novcem kupuju ... *(izbrisano po nalogu Pretresnog veća)* ... Analiza rezolucije Saveta bezbednosti Ujedinjenih nacija o Kosovu i Metohiji

SUDIJA ROBINSON: Mislim da je to zaštićeni svedok.

TUŽILAC NAJS: Malo mi je teško da pratim ono šta optuženi govori, ali mislim da onaj deo pasusa koji se odnosi na svedočenje dato na privatnoj sednici treba i dalje da bude zaštićeno.

SUDIJA ROBINSON: Da, taj deo će da bude obrisan. U budućnosti

budite mnogo pažljiviji, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: To nisu dokazi koji treba da budu zaštićeni. Zaštićen je svedok, a ja ime svedoka nisam pomenuo. A vas podsećam o čemu je taj svedok ovde svedočio. Rezolucija Saveta bezbednosti o Kosovu i Metohiji usvojene pre agresije NATO na Jugoslaviju, pokazuje da je Savet bezbednosti smatrao da je na Kosovu i Metohiji došlo do terorističkih napada i da je UČK u tim rezolucijama jasno definisana kao teroristička organizacija. Rezolucija 1160, citiram: "Osuda svih akata terorizma od strane UČK", u zagradi *Kosovo Liberation Army* (Oslobodilačka vojska Kosova), "ili bilo koje druge grupe ili pojedinca i svake spoljne podrške terorističkoj aktivnosti na Kosovu, uključujući i finansiranje, naoružavanje i obuku". A vidimo ko je sve finansirao, naoružavao i obučavao. U paragrafu 2 poziva se rukovodstvo kosovskih Albanaca, citiram: "da osude sve terorističke akcije" i podvlači, "svi elementi albanske zajednice na Kosovu treba da ostvaruju svoje ciljeve jedino političkim sredstvima". U paragrafu 8 rezolucije, citiram: "Spečiti naoružavanje i obuku u korist terorističkih aktivnosti na Kosovu i Metohiji". Da je to ostalo samo prazno obećenje pokazuju naknadni razvoj situacije, kada je sa jačanjem terorističkih aktivnosti došlo do sve masovnijeg priliva naoružanja i još intenzivnije obuke terorista uz angažovanje zapada. Rezolucija 1199, citiram: "Osuđuje teorizam kao sredstvo za ostvarivanje političkih ciljeva bilo koje grupe ili pojedinca i osuđuje svaku spoljnu podršku takvoj aktivnosti na Kosovu, uključujući snabdevanje oružjem i obuku za terorističke aktivnosti na Kosovu". Učinak Klintonove administracije u događajima 11. septembra je ogroman i to niko ne može da porekne. A mogli ste da vidite koliko neposredih učesnika tih događaja koji su uhapšeni, sasvim jasno podaci govore da su učestvovali u aktivnostima UČK na Kosovu i u Bosni i Hercegovini, praktično kao ušesnici Al Kaide. Izražava Savet bezbednosti zabrinutost zbog izveštaja neprestanog kršenja zabrana uvedenih u vezi sa snabdevanjem terorista Rezolucijom 1160, a opet insistira u paragrafu 6 da se osude sve terorističke akcije i podvlači da svi elementi u zajednici kosovskih Albanaca treba da ostvaruju ciljeve jedino miroljubivim sredstvima.

U 11. paragrafu "da se spreči prikupljanje novčanih sredstava na njihovij teritoriji". Upozorava zemlje, sve zemlje. U Rezoluciji 1203 "osuđuje terorizam bilo koje grupe ili pojedinca za postizanje političkih ciljeva kao i svaku stranu podršku za takve aktivnosti na Kosovu, uključujući snabdevanje oružjem i obuku za izvođenje terorističkih aktivnosti na Kosovu i izražava zabrinutost zbog izveštaja o kontinuiranom kršenju zabrana navedenih Rezolucijom 1160". A u paragrafu 10 insistira na tome, citiram, to je sve pod citatom: "Insistira na tome da rukovodstvo kosovskih Albanaca osudi sve terorističke akcije". Nikad, međutim, rukovodstvo kosovskih Albanaca nije osudilo terorističke akcije UČK. Nasuprot, dakle, očiglednim činjenicama koje su evidentno ukazivale na teroristički karakter UČK i njenih aktivnosti na Kosovu i Metohiji prema kojima svaka država ima pravo i obavezu da preduzme sve raspoložive mere suzbijanja, Klintonova administracija je pod uticajem snažnog proalbanskog lobija i njihovog novca, pretežno od droge, od polovine 1998. godine, direktno i javno se svrstala na stranu te terorističke organizacije i postala njen zaštitnik. Zbog toga nije ni čudo što je posle tog perida preduzela akcije i mere da UČK spase od uništenja i da joj izdejstvuje status pregovaračke strane u rešavanju kosmetskih problema i tako ih doveli čak u Rambuje. Pa u funkciji te javne rehabilitacije Holbruk (Richard Holbrooke) se zajedno sa drugim američkim predstavnikom Gelbardom sreće sa grupom rukovodilaca terorista UČK i sa njima pred TV kamerama javno vodi razgovor. Ne dugo posle toga javno priznaje da je Gelbard već ranije uspostavio kontakte s njima. U toku avgusta i septembra 1998. godine, policijske snage su praktično razbile i neutralisale teroriste UČK i njihova uporišta. Onda su opet stupili na scenu predstavnici Klintonove administracije i onda je došla Verifikaciona misija (OSCE Kosovo Verification Mission) koja je imala, kako se kasnije moglo da ustanovi, glavni cilj da reanimira, revitalizuje i zaštiti UČK.

SUDIJA KVON: Gospodine Miloševiću, samo trenutak, molim vas.

(Pretno veće se savetuje)

SUDIJA ROBINSON: Izvolite, nastavite, gospodine Miloševiću.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Imenovanje Viliijama Vokera (William Walker) za rukovodioca Verifikacione misije nije bilo slučajno. To je učinjeno na insistiranje CIA čiji je on bio agent. Treba podsetiti da je on bio ambasador SAD u Salvadoru (El Salvador) i pomoćnik čuvenog pukovnika Norta (Oliver North) za specijalne operacije u Nikaragvi (Nikaragua), kao što su isporuka naoružanja, regrutovanje najamnika i formiranje eskadrona smrti. Razvoj krajem XX veka je pokazao da je Klintonova administracija koristila taj nacionalistički i separatistički pokret i slične pokrete u svetu za ostvarivanje svojih interesa. Zbog toga su takve pokrete svesrdno pomagali, najčešće putem sponzorisanog terorizma. I to se potvrdilo na Kosovu i Metohiji i to potvrđuje zaključak Komiteta za spoljne poslove (Committee on International Relations) američkog Kongresa iz 1992. godine u kome se kaže: "Aktivirati Kosovo kad god treba izdejstvovati ustupke Beograda". U jednoj analizi republikanske komisije u američkom Senatu stoji da je Klintonova administracija već u avgustu 1998. godine uveliko planirala NATO intervenciju na Kosovu i Metohiji, ali je u to vreme samo nedostajao, citiram: "iole prihvatljiv medijski događaj koji bi u očima svetske javnosti poslužio kao politički alibi za intervenciju." Laži i na lažima, čeka se okidač. U pripremanju terena za tu intervenciju blagovremeno su angažovane zvanične strukture NATO koje su polovinom 1998. godine, za vreme mandata Klarka (Wesley Clark), uspostavile inicijalne kontakte sa UČK. To prizlazi iz transkripta *background briefing-a* u američkom Ministarstvu odbrane (Ministry of Defence) 15. jula 1998. godine, dok su ti inicijalni kontakti zvanično potvrđeni od strane NATO polovinom 1998. godine. OVK je prema mnogim izveštajima dobijala prikrivenu podršku i obuku od strane CIA i nemačke tajne službe BND već od polovine devedesetih godina. Te tajne operacije bile su poznate i podržane od strane NATO. O tome dokumentovano govori u knjizi Majkl Kosi-dovski, "Kosovo, 'borci za slobodu koje finansira organizovani kriminal (Michael Cossudovski, "Kosovo, the 'Freedom Fighters',

financed by Organized Crime”, “*freedom fighters*” (borci za slobodu) je pod navodnicama. Sve navedeno potvrđuje da je UČK koja je u početku tretirana kao teroristička organizacija, od polovine 1998. godine, odlukom Klintonove administracije, ušla u bliske odnose sa NATO. U takvoj sprezi vršene su pripreme za agresiju NATO, uporedo sa farsom pregovora u Rambujeu. Prelomni trenutak u tome predstavlja i željeni taj pomenuti medijski događaj koji je iskonstruisan na bazi onoga šta se desilo u Račku i to po onom oprobanom scenariju iz Bosne, slučaju Markale, objašnjen je navodni masakr u selu Račak koji je u ovim stvarima iskusni šef misije Voker odmah nazvao do tada neviđenim nedelom srpskih snaga bezbednosti. To je bio vrhunac pripreme koju su Misija OEBS-a, a posebno njen šef sproveli u cilju stvaranja predteksta za agresiju NATO, a po unapred razrađenom zadatku Klintonove administracije. I ovde je bio pokušaj da se taj događaj tako opiše. A onda sam vam pokazao i traku gde se vide oni narandžasti džipovi Verifikacione misije na brdu iznad Račka kad je svedočio Vokerov zamenik i gde se vidi šta se, u stvari, tamo dogodilo, videli ste i u svedočenju njihovog tamošnjeg komandanta i svega drugog. Uostalom, ja nemam vremena više u to da ulazim sad u ovoj prilici, ali bih citirao samo ono šta je vojni komentator Milovan Drecun, u knjizi “Drugi Kosovki boj” rekao o slučaju Račak: “Slučaj Račak ući će u mnoge udžbenike kao briljantno izvedena, maksimalno efikasna i čista antiteroristička akcija koju su izveli pripadnici policije, ali i kao jedna od najmonstruoznijih medijskih obmana koje je svet video. Svedoci smo da se događajem u Račku još uvek svakodnevno manipuliše, naročito u Hagu gde se istrajno baštini teški falsifikat”. A poznato je da sponzorima ovih događaja nije nikako odgovaralo da u Račku nije bilo nikakvog masakra već se nastojalo, celom tom pričom, da okrivi srpska strana.

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, ovaj komentator koga ste spomenuli nije ušao u zapisnik. Možete li da ponovite ime?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Milovan Drecun u knjizi “Drugi Kosovki

boj”.

SUDIJA ROBINSON: Odakle je on?

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Iz Beograda.

SUDIJA ROBINSON: U redu. Hvala.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: A veoma su ilustrativni podaci da je posle sporazuma o prisustvu Verifikacione misije oktobra 1998. godine na Kosovu izvršeno do kraja januara 1999. godine samo, više od 500 terorističkih napada od strane UČK. I u istom tom periodu, upravo koristeći taj štit Verifikacione misije, očišćeno 35 sela u kojima su živeli Srbi i Crnodorci. I samo u toku prvih 11 dana 1999. godine pripadnici UČK su izvršili 80 terorističkih napada na policiju, vojsku i civile. I kao nagradu za te i sve druge zločine koje su izvršili, pre svega prema Srbima, drugom nealbanskom stanovništvu, a onda i prema Albancima i za saradnju za vreme agresije NATO, UČK je preimenovan u Kosovski zaštitni korpus (TMK, Trupat Mbrojtese te Kosoves), a od strane Ujedinjenih nacija mu je dat legitimni status koji omogućava pristup fondovima zapadnih zemalja putem bilateralnih kanala, uključujući i direktnu vojnu pomoć. A podrazumevalo se da se mora odmah da razoruža. To je samo jedan detalj u moru zloupotrebe koje su nastale kad se očekivala primena Rezolucije 1244 Saveta bezbednosti. Pa je čak na čelo tog korpusa postavljen Agim Čeku (Agim Ceku), notorni terorista, koji se, pored brojnih zločina nad Srbima na Kosovu i Metohiji, kao i nad Albancima koji su po njegovom naređenju ubijani od strane UČK zbog svoje lojalnosti prema državi u kojoj žive, prema Srbiji, taj se isti prethodno borio protiv Srba u hrvatskoj vojsci i kao oficir u hrvatskoj vojsci posebno se istakao po zverstvima nad Srbima za vreme operacije “Oluja”, a naročito u genocidu počinjenom nad Srbima u Medačkom džepu, gde su čak, pošto su silovali žene, polivali ih benzinom i spaljivali. O svemu tome sigurno tu postoje podaci, ali on je zaštićen, on je saveznik iako je notorni ubica i terorista. Vi ste mogli da vidite, na primer, 2003. godine, u novembru, u

beogradskim novinama fotografije, ja nemam vremena da se služim fotografijama u ovom izlaganju zbog ovako kratkog vremena, gde se vide pripadnici UČK u uniformama gde drže u obe ruke odsečene srpske glave i gde se može videti puna kesa odsečenih srpskih glava. I tako svako zna gledajući te slike da taj što trijumfalno pozira s ljudskom glavama, da je to Sadik Ćuflaj (Sadik Qufraj) iz okoline Dečana (Decane), a pored njega njegov sin, Valon Ćuflaj (Valon Qufraj) koji su vršili zločine pod komandom Ramuša (Ramush Haradinaj) i Dauta Haradinaja (Daut Haradinaj) u zoni Dečana i Peći (Peje). To je samo delić. Objavljuju se, dakle, fotografije, objavljuju se imena, objavljuje se sve, na sve se to ne gleda, preko svega toga se prelazi i sada taj isti Ćuflaj je danas, zajedno s hiljadama terorista bivše UČK, pripadnik Kosovskog zaštitnog korpusa sa činom poručnika. Njima je ta takozvana međunarodna zajednica poverila zadatak za multietnički red na razrušenom Kosovu u kome preostali Srbi žive u stalnom strahu od potpunog istrebljenja. Na primeru Kosova i Metohije SAD i zapad su pokazali da imaju potpuno drugačije aršine kada su u pitanju teroristi. Znam da nemam vremena, ali skrećem vam pažnju da pogledate, od pre neki dan, 26. avgust 2004. godine "Vašington post" (Washington Post) koji govori o Australijancu kome sude za ratne zločine uhvaćenom u Avganistanu i u članku koji je objavio "Vašington post" se kaže: "da se preobratio na islam, pridružio Oslobodilačkoj vojsci Kosova, prošao obuku u logorima Al Kaide, uzeo oružje i sa terorističkim organizacijama borio protiv snaga Sjedinjenih država u Avganistanu". Sad se postavlja pitanje upravo za ilustraciju ovog dvostrukog standarada da li je on talibansko-alkaidin ratni zločinac kad se bori protiv Amerikanaca u Avganistanu, ili je bio talibansko-alkaidin zločinac i kad se borio u UČK protiv Srba. I stalno, svaki dan, ispliva na površinu po neka od takvih informacije. Evo, to je od pre nekoliko dana iz "Vašington posta".

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, imajući u vidu da smo zbog tehničkih razloga imali nešto dužu pauzu i činjenicu da ste morali da usporite, sada primećujem da govorite sve brže i brže, reći ću vam da je Pretresno veće razmotrilo vaš zahtev za produženje

vremena i odlučilo da, ukoliko vam je to potrebno, možete da iskoristite još prvu sednicu sutra ujutro, ali samo ako vam je to potrebno.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Svakako mi je potrebno, potrebno mi je mnogo više od toga, ali ću svakako iskoristiti, to nema sumnje. I dok, dakle, dok su američki avioni prebacivali teroriste iz Avganistana u Gvantanamo (Guantanamo) okovane u lancima, istovremeno je od tadašnjeg marionetskog režima u Beogradu zahtevano da iz zatvora bezuslovno oslobodi sve albanske teroriste, uz objašnjenje da su u pitanju politički zatvorenici. Ubice, ubice su oslobođene. Mislim da su posledice učinka Klintonove administracije u podršci terorizmu se jasno pokazale i u samim Sjedinjenim državama. I da su one sada postale najveća opasnost savremenog čovečanstva. Klintonova administracija je sve vreme svog funkcionisanja primenjivala tu politiku dvostrukih standarda koja se vrlo brutalno okrenula i protiv samih Amerikanaca, kao što je pokazalo ono šta se događalo 11. septembra. Od agresije NATO pakta na Jugoslaviju prošlo je pet godina. Ta vremenska distanca nije duga, ali je dovoljna da se izvuku pouzdani zaključci o uzrocima tog gnusnog čina i njegovim teškim posledicama po živote i zdravlje stanovništva i materijalne egzistencijalne i kulturne vredosti napadnute zemlje. Pouzdano se zna, utvrdićemo to ovde dokumentima, svedocima, merodavnim i validnim, da je agresija planirana duže vreme i duže vreme pripremana. Inspiratori i organizatori prikrivali su njene prave uzroke propagandnim trikom o tobožnjoj humanitarnoj katastrofi albanskog stanovništva na Kosmetu. Moćnici NATO proglasili su albanske teroriste na Kosovo i Metohiji za mirne civile, optužujući za tobožnje zločine nad nevinim albanskim civilima, vojne i policijske snage Savezne Republike Jugoslavije ...

prevodioci: Molim vas da usporite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: ... koje su se legalno borile protiv terorista. A trebalo bi im samo postaviti pitanje, od čega je pogunulo 1.000 vojnika i policajaca? Da li od tih mirnih, nenaoružanih civila? Od

čega je poginulo toliko građana? Da li od tih mirnih nenaoružanih civila? I šta su, u stvari, činjenice kojima se zaista može bilo ko pozabaviti kao validnim činjenicama? Uostalom sam Klark, tadašnji vrhovni komandanta NATO za Evropu koga mi niste dozvolili ovde da ispitujem ni o ratu, ni o njegovoj knjizi u kojoj je izneo podatke i demantovao, upravo on sam, ove optužbe na jedan, mogu da kažem potpuno očigledan način, on govori u svojoj knjizi kako NATO dovodi svoje trupe, navodno trupe za izvlačenje u Makedoniju, a svako zna da Verifikaciona misija nije bila ugrožena i da su vlasti Jugoslavije brinule o bezbednosti svakog njenog člana i ispratile ih do granice kad su izrazili želju da odu, a otišli su kako je general Nauman (Klaus Naumann) ovde svedočio, kad je napad, odnosno agresija na Jugoslaviju postala iminentna, da su obavestili Verifikacionu misiju da se povuče, da bi omogućili bombardovanje. Dakle on kaže na strani 168 svoje knjige: "Kad Vojska Jugoslavije pored svih pretnji bombardovanjem, sada vidi i trupe ...

prevodioci: Molimo vas da usporite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Usporiću, reaguje, znači, Vojska Jugoslavije kad vidi na granici trupe "tako što jača svoje snage prema toj granici. Onda Klark poziva generala Ojdanića, to imate na strani 168 njegove knjige i pita ga zašto dovodi nove trupe. Kad Ojdanić kaže da je to odgovor na nove NATO trupe u Makedoniji, Klark piše, citiram: "Sa Srbinove pozicije jačanje njegovih snaga ima potpuni smisao, ali, takođe, to je veliki izgovor za jačanje snaga protiv Albanaca". Dakle, kad direktnom pretnjom izazove jačanje naših snaga kao posledicu, onda posledicu pretvara u uzrok za novo zaoštavanje, pa izveštava Madlen Olbrajt, o tome imate na strani 172 njegove knjige, citiram: "kontinuirano jačanje i raspoređivanje srpskih trupa", a pre toga kaže sa Srbinove pozicije jačanje ovih snaga ima potpuni smisao. Onda pretvara posledicu u uzrok i ovako izveštava: "Istog dana, 6. marta 1999. godine", dakle 18 dana pre bombardovanja, pre bilo kakvih izbeglica, on objašnjava scenario, šta će biti posle vazdušnih udara, šta će oni izazvati, čemu će vazdušni

udari biti uzrok. On piše na strani 173. "Olbrajt: 'Ako mi počnemo sa udarima, da li će Srbi napasti stanovništvo?' Klark: 'Gotovo je sigurno da će oni napasti stanovništvo'". To je ono šta oni obećavaju da urade. Dakle ako počnemo sa udarima, da li će napasti. On govori o napadu kao ne o prošloj ili trajućoj, nego kao očekivanoj pojavi koja će biti posledica udara. Ako počnemo sa udarima, da li će Srbi napasti. On kaže, "gotovo sigurno da će napasti". "Olbrajt: 'Šta bismo trebali da uradimo, kako možemo da sprečimo njihove napade na civile?' Klark: 'Ne možemo. Nasuprot našim najboljim naporima, Srbi će napadati civile. To će biti trka naših vazdušnih napada i štete koju mi naneseemo njima i onoga šta oni mogu da urade na terenu. Na kraći rok oni dobijaju trku.' Olbrajt: 'Dakle, šta bi trebalo da uradimo?' Klark: 'Moraćemo da pojačamo naše moći, daćemo svega više, mi možemo da nadjačamo bilo šta što oni imaju ...

prevodioci: Molimo vas da usporite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: "Ali to neće biti prijatno." Dakle, to piše u njegovoj knjizi. On, naravno, ne pominje UČK. Kao što se jasno vidi, borbu sa UČK naziva napadom na civile. Ali bez sumnje je, ili jedno ili drugo biće izazvano bombardovanjem. Svesno, planski, očekivano. I rešiće se teškim bombardovanjem cele Jugoslavije na duži rok. Prema tome, on sam, tadašnji dični vrhovni komandant NATO za Evropu obara osnovnu tezu da je bombardovanje odgovor na progon Albanaca. Jer kaže, kad počnemo sa udarima, onda će doći do napada. On dokazuje da Rambuje nije nikakva neuspešna pregovaračka situacija, već proces planiran da se proizvede ultimatum da bi se sa mira prešlo u rat. Dokazuje, u stvari, da beskrupulozno bombardovanje gradova, sela, infrastrukture i ogromne ljudske žrtve nisu nikakva greška već sračunata trka sa besmisлом, polivanje požara benzinom sa bezbednog rastojanja ...

prevodioci: Molim vas da usporite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: ... da što pre izgori šta može da gori, a ionako će biti odgovoran vatrogasac koji je dužan da u svim uslovima požara sačuva sve ljudske živote i spreči pljačku i zločin. On dokazuje da je lično planirao vazdušnu agresiju na Jugoslaviju, da se borio da drugačije tokove krize na Kosovu koriguje da bi uveo NATO varijantu i tako dalje. Ali ja očekujem da mu bude dat nalog da dođe ovde da svedoči, a onda ćemo videti da li vi uopšte mislite da optužite za zločine Veslija Klarka koji su se desili na području nekadašnje Jugoslavije, za šta tvrdite da ste nadležni ili ćete i to pustiti da uradite. Ukazaću i na neke pouzdane i autoritativne izvore koji nedvosmileno potvrđuju tvrdnju da je NATO pakt falsifikovao, odnosno da ne kažem NATO, Klintonova administracija, jer je Klark bio njegov najbliži saradnik. I, naravno, ostali. Klintonova administracija. Da budem vrlo precizan, da su falsifikovali razloge svoje agresije na Saveznu Republiku Jugoslaviju. Kanadski general, Luis Makenzi, jedan od bivših komandanata UNPROFOR-a u Bosni, u svom tekstu 6. aprila 2004. godine u kanadskom dnevniku "Nešnl post" (National Post) tvrdi, citiram: "NATO se odlučio za akciju mada nijedna članica NATO alijanse nije bila u opasnosti. Odlučeno je da se bombarduju ne samo Kosovo već i infrastruktura i narod Srbije. I to bez rezolucije Ujedinjenih nacija". Pa dalje citat: "Mi smo opominjali da se zapad stavlja na stranu ekstremista, militantnog separatističkog pokreta Albanaca sa Kosova, ali bili smo odgurnuti u stranu kao pristrasni. Ignorirano je da je Oslobođilačka vojska Kosova koja se predstavlja da se bori za nezavisnost Kosova, označena kao teroristička organizacija za koju se znalo da je dobijala pomoć od Al Kaide Osame Bin Ladena (Osama Bin Laden)". Dokumente o tome ćemo tek prezentirati. I Makenzi dalje navodi, suprotno onome na čemu ovo nelegalno Tužilaštvo u svojoj lažnoj optužnici insistira. Citiram Mekenzija: "Sve informacije koje su poslužile za pokriće za bombardovanje Srbije, ispostavile su se kao teški falsifikati" General Luis Makenzi nije nikakav prosrpski Kanađanin, nego samo profesionalni vojnik. Govoreći o kampanji da se sa Kosova isteraju svi koji nisu Albanci, da se Kosovo poveže sa

majkom Albanijom i time ostvari cilj Velika Albanija, Mekenzi kaže: "Kampanja je počela napadom na srpske bezbednosne snage ranih devedesetih godina. Miloševićev oštar odgovor na te napade, Albanci su uspeli da iskoriste i pridobiju simpatije sveta za svoje ciljeve. Suprotno tvrdnji zapada, genocid se nije desio. Od navodno 100.000 sahranjenih u masovne grobnice, pronađeno je oko 2.000 i to pripadnika svih etničkih grupa, uključujući i one koji su očigledno poginuli u ratu, učestvujući u borbi". A da ne govorim koliko je njih poginulo od strane UČK. Pa vi ovde u zatvoru imate ovog Ljimaja (Fatmir Limaj) koji je optužen za ubistvo devet Srba i 13 Albanaca. Za ubistvo više Albanaca nego Srba. Doduše samo je ...

prevodioci: Molimo vas da usporite.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Samo je devet Srba imao u zatvoru, a mnogo više Albanaca, ali tih svih devet Srba pobio, a onih 13 Albanaca izabrao od ostalih Albanaca. A imaćemo svedoke koji će vam kazati ovde i vama i svetskoj javnosti, kako je i koliko bilo ubijano Albanaca od strane UČK, a sve to pripisivano Srbima. I, na kraju krajeva, igre s tim ciframa, sa vašim navodnim ekspertima koji se bave statističkim proračunavanjima koliko je moglo da bude žrtava, što je besmisleno za bilo kakav proces koji ima pretenzije da bude krivični. Mekenzi dalje kaže: "Albanci sa Kosova su se poigravali sa nama kao maestro sa vilinom. Mi smo pomogli i indirektno podržavali njihovu nasilnu kampanju za etnički čisto i nezavisno Kosovo. Nikada ih nismo okrivili za nasilje iz devedesetih godina. I dalje ih predstavljamo kao žrtve, iako činjenice govore suprotno. Zamislite kakva će to biti poruka ohrabrenja drugim terorističkim pokretima u svetu koji traže nezavisnost, ako Albanci postignu nezavisnost Kosova uz pomoć dolara naših poreskih obveznika, kao i onih od Bin Ladenove Al Kaide". On ovde ne pominje i mnoge druge dolare koje su primali, ali imaćemo prilike i to da vidimo. On dalje kaže: "Posle intervencije NATO 1999. godine, Kosovo je postalo najveći centar kriminala u Evropi. Cveta trgovina belim robljem.

Pokrajina je postala centar za krijumčarenje droge na putu ka zapadnoj Evropi i Severnoj Americi (North America). Ironija je da najveće količine droge dolaze preko Kosmeta iz još jedne zemlje koju je zapad oslobodio - Avganistana. Članovi demobilisane, ali ne i eliminisane UČK lično su umešani u organizovani kriminal". A admiral Gregori Džonson (Gregory Johnson), komandant NATO snaga na Kosovu, odnosno komandant Južnog krila NATO (NATO Southern Force), izjavio je na Kosovu povodom ovih zločina u martu 2004. godine, "da su sukobi koji su usledili predstavljali unapred organizovanu akciju etničkog čišćenja od strane Albanaca sa Kosova", unapred organizovanu akciju etničkog čišćenja. Damjan Krnjević - Mišković, urednik američkog časopisa "Nacionalni interes" (National Interest) i saradnik Centra za evropske jugoistočne studije (CSEES, Centre for Southeast European Studies) , u svom članku objavljenom u "Vol strit žurnalu" (Wall Street Journal) pod naslovom "Kristalna noć na Kosovu" (Kristallnacht in Kosovo) podvlači da su Srbi godinama upozoravali na pravu prirodu šiptarskog pokreta i da je zapad tvrdio da izmišljaju i preteruju. Krnjević karakteriše antisrpsko delovanje i položaj srpskog naroda na Kosmetu sledećim rečima: "Ubistvo za ubistvo, otmica za otmicu, paljevina za paljevinu i konačno pogrom potvrđuju strahovanje Srba da su ostavljeni na milost i nemilost varvarima". I to pod pokroviteljstvom Ujedinjenih nacija. Ovo sam ja dodao, ovo nije njegov citat, posle "varvarima" je završen citat. U članku "Kristalna noć na Kosovu" saopšten je podatak da je od juna 1999. godine, ubijeno i kidnapovano 3.000, to je ono šta sam vam i rekao i da je "misija Ujedinjenih nacija na Kosovu konstantno zavaravala", to citiram, "ceo svet u proteklih pet godina, njihovim navodnim uspehom dok su, u stvari, prikivali militarizaciju", završen citat. Kao i general Mekenzi i Krnjević citira Dereka Čepela (Derek Chapel), portparola NATO policije koji je izjavio, citiram: "Sve je planirano unapred", a on onda zaključuje na osnovu toga, citiram: "Jedino šta je nedostajalo, bio je okidač, povod. Sada je jasno da pojedini kosovski političari smatraju da proterivanjem Srba, što su već postigli, s dve trećine Srba od 1999. godine mogu da dovedu međunarodnu zajednicu pred svršen

čin. Da li ćemo dozvoliti da etničko čišćenje bude temelj nekakve nezavisnosti?" Dnevnik "Florida tajm junion" (Florida Times Union) neposredno pred martovsku eskalaciju albanskog teorizma na Kosovu ove godine, dakle pred eskalaciju 2004. godine, izrazio je zahtev - Srbiji vratiti Kosovo, jer je, citiram: "Krajnje vreme" i ovo "vratiti Kosovo" citiram i citiram: "Krajnje je vreme da se Kosmet vrati pravom vlasniku". Reporteri ruske agencije "Novosti" (Novosti) obavestili su tamošnju javnost o razmerama delovanja albanskih ekstremista pod naslovom "Vandali XXI veka" (Vandals of the 21st Century) i agresivno raspoloženi deo ljudi albanske nacionalnosti uništava hrišćanske svetinje. Citiram: "Valjda zato što su te hrišćanske svetinje direktni svedoci življenja i opstajanja Srba na teritoriji Kosova od iskona, valjda zato što su te svetinje autentična istorija koju niko ne može ni negirati, ni izbrisati iz narodnog pamćenja. U članku se držanje protektorskih vlasti prema nosiocima divljanja albanskih terorista na Kosmetu, karakteriše na sledeći način: "Svaki put, nakon novih zločina protiv Srba, glavešine protektorata su se javljale i izražavale saučešće, saučešće saučesnika". Pa da li ti koji imaju tamo vlast, imaju tu komandnu odgovornost i sve drugo što se upotrebljava ovde u najvećim mogućim količinama, a imaju četiri puta veće snage nego što smo ih mi imali u vreme kada je na Kosovu bilo moguće držati kompletan javni red i mir i zaštititi građane od svega toga. Ugledni ruski istoričar, Natalija Naročičkaja koja je istovremeno i zamenik predsednika Komiteta za međunarodne odnose Državne dume Rusije (Commission for International Relations of the Duma of Russia), u autorskom tekstu pod naslovom "Kosovo, čudovišni čir na telu Evrope" (Kosovo, The Monstrous Boil on the Body of Europe), objavljenom u beogradskim novinama "Srpsko ogledalo" od 14. aprila 2004. godine, ističe da su, citiram: "Gorki plodovi antisrpske fobije zapada". Autor ističe da se i dalje prećutkuje, citiram: "Da praktično ni jedan zločin pripisan srpskoj armiji i policiji nije potvrđen dokazima i da je Haški tribunal projektovan da opravda agresiju na suverenu Saveznu Republiku Jugoslaviju doživeo potpuni fijasko". Poznati i ugledni londonski "Fajnenšl tajms" (Financial Times) na dilmu da li će Kosovo ponovo biti

bezbedno, odgovara da to zavisi, pre svega od toga, citiram: "Da li će Zapad razmisliti i preispitati svoju politiku prema Kosovu od samog početka." Vesti sa Kosmeta pokazuju da se pripadnici snaga KFOR-a (Kosovo Force), ne samo blagonaklono odnose, nego i omogućavaju divljanje albanskih terorista. Tako je zabeleženo da je vojnik KFOR-a sprečio srpskog seljaka da gasi svoju sopstvenu kuću rečima: "Noćas na Kosovu mora sve srpsko da gori". Nemački pripadnici KFOR-a su mirno gledali kako teroristi spaljuju četiri crkve, ruše manastir Svetog Arhandela, skrnave grob srpskog cara Dušana. Uostalom, to im nije prvi put da to rade, pale srpsku bogosloviju sa tridesetogodišnjom srpkinjom invalidom i pale kip Bogorodice Ljeviške u hramu koji nosi njeno ime i fresku filozofa Platona (Plato) u tom hramu.

prevodioci: Molimo da čitate sporije.

OPTUŽENI MILOŠEVIĆ: Jedan nemački oficir je hladno i cinično prokomentarisao paljenje i rušenje srednjovekovnih pravoslavnih crkava, ogromnog kulturnog i nacionalnog značaja u Prizrenu i okolini rečima da su te crkve ionako bile stare. Preskočiću propagandnu aktivnost i izjave raznih ličnosti zapada. Pomenuću Kinkela koji je 27. maja 1992. godine izjavio da "Srbe treba baciti na kolena", Helmuta Kola, 1993. godine "neka se Srbi podave u sopstvenom smradu", Blera (Tony Blair) 1999. godine "rat protiv Srbije nije više samo vojni sukob, to je bitka između dobra i zla, između civilizacije i varvarstva", Klintona koji je 23. i 25. aprila 1999. godine rekao "Srbi sprovode teror, siluju albansku decu". U takvoj političkoj, psihološkoj, a biću slobodan da primetim i psihopatološkoj situaciji izvršena je agresija NATO na Jugoslaviju. Ovde je već dokumentovano prikazano, prikazao sam i jedan veliki broj fotografija o bombardovanju, ali se to nalazi u ovoj velikoj dokumentaciji koju sam rekao da zahtevam da se kao dokazni predmet prihvati uz ovo moje izlaganje. Planerima NATO zločina bilo je malo što su uništili i oštetili mnoge jugoslovenske i srpske objekte i usmrtili, odnosno povredili veliki broj građana Jugoslavije, pa su gađali čak i kinesku ambasadu.

Poboli i Kineze i srušili njihovu zgradu. A upotrebom municije sa osiromašenim uranijumom ugroženo je i zemljište čije će zagađenje trajati hiljadama godina. Sa sigurnošću se može tvrditi da se zagađenje životne sredine nije lokalizovalo samo na jugoslovenskim prostorima, već je došlo do zagađenja sredine na širem području u istočnoj Evropi. Municija sa osiromašenim uranijumom najviše je korišćena na Kosovu i Metohiji. Na tom prostoru se nalaze izvorišta reka koje su pritoke Zapadne i Južne Morave. Očigledno je da je namera bila da se tako zagadi vodotok Velike Morave, Save i Dunava, dakle sve vode u Srbiji praktično. NATO je namerno izazvao ekološku katastrofu zagađujući najveće vodotokove, ali i izvore lekovite i mineralne vode, pri čemu treba imati u vidu da je Srbija područje najbogatije takvim izvorima u Evropi. U proizvodnji hrane, a pre svega u zapadnoj Evropi i Americi skupe i mnogo tražene biološki ispravne hrane, Savezna Republika Jugoslavija sa svojim, do agresije maltene nezagađenim zemljištem i zdravim vodama je videla svoju budućnost. Napravljena je tada i dugoročna strategija razvoja poljoprivrede Savezne Republike Jugoslavije do 2020. godine. Proizvodnja takozvane "zdrave hrane" je posebno tretirana. Nakon ovog sedamdesetosmodnevnog bombardovanja tokom koga je korišćeno, između ostalog mnogo nedozvoljenih sredstava, proizvodnja je ugrožena. Dugoročno. Prema nalazu i mišljenju koje su dali veštaci predmeta Okružnog suda u Beogradu, po optužnici protiv čelnika NATO, kasetne bombe se posle izbacivanja iz aviona otvaraju i dolazi do rasipanja na velikom prostoru. Zato njihovo dejstvo nije moguće usmeriti samo na vojne ciljeve, mada u ovom slučaju i usmeravanja na vojne ciljeve bi najobičniji zločin bio. Već ti delovi pogađaju civile i civilne objekte na širem području ...

SUDIJA ROBINSON: Gospodine Miloševiću, žao mi je što vas prekidam, ali mislim da sada moramo da završimo sa radom za danas. Nastavićemo s radom sutra ujutru u 9.00.